No 2627 Zaterdag 7 Juli 1934 51ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden ƒ 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Brionplein Tel. 47
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

Bij den dood van Z. K. H. Prins Hendrik.

Ten tweede male heeft in een korte spanne tijd de doodsengel onze Koninklijke Familie bezocht. Vol ontroering klonk in Curaçao Dinsdag l.l. de droeve mare, Prins Hendrik overleden. De echtgenoot van H. M. onze geliefde Koningin, de Vader van onze beminde Prinses Juliana is niet meer. De majesteit van den dood is geweldig. Voor zijn macht moet ieder menschenkind bukken ook de hooggeplaatsten in de landen. De intieme kring van onze koninklijke familie samengesteld uit de eerbiedwaardige Vorstin Moeder, de lieftallige Koningin, de forsche Prinsgemaal en de teere Hoop des Vaderlands Juliana is binnen enkele maanden tot op de helft geslonken.— Met weemoed denken we aan de beide hooge Vrouwen, die zoo smartelijk getroffen zijn in hun dierbaarste gevoelens, wier hartewonden om het heengaan van Moeder en Grootmoeder, nauwelijks aan 't heelen opnieuw zoo wreed zijn opengescheurd.

Eerbiedig wijden wij een woord van afscheid aan de nagedachtenis van Z. K. H. de Prins Gemaal, die door zijn medeleven met de bewoners van zijn tweede Vaderland aller dankbaarheid heeft verworven. Wij herinneren slechts aan de belangstelling van den Overledene voor het Roode Kruis en aan zijn krachtdadig ingrijpen bij de scheepsramp aan de Hoek van Holland, die Hem een eereplaats in het reddingswezen verzekerde, aan zijn sympathie voor de padvindersorganisatie, aan zijne hulpvaardigheid en naastenliefde. Maar bovenal zullen wij ons Zijne Koninklijke Hoogheid blijven herinneren als de beminde Vader van onze kroonprinses. Om deze titel alléén heeft Prins Hendrik reeds de eeuwige dankbaarheid van het Nederlandsche volk verdiend.

Tragisch is het voorzeker, dat Zijne K. H. in Zijn laatste ziekte zijn eenig king niet meer heeft mogen terugzien. Ook voor Prinses Juliana zal deze omstandigheid haar innige smart nog vergrooten. — Maar niemand had de toestand van den Prins als zóó ernstig ingezien.

Toch had de Prinses het plan gemaakt om Donderdags haar reis te onderbreken voor een bezoek aan haar Vader.

Helaas! Zij heeft dit voornemen niet ten uitvoer kunnen brengen. De dood komt als een dief in den nacht. —

Wat zal de slag vreeselijk geweest zijn toen de Prinses Dinsdag middag door Haar koninklijke moeder opgebeld na eenige voorbereiding de doodstijding van haar beminde Vader vernam en hartverscheurend zal het oogenblik geweest zijn toen Prinses Juliana na een overhaasten terugkeer haar Vader dien zij enkele dagen tevoren in goede gezondheid had verlaten niet meer onder de levenden vond.

Onze innige deelneming aan H. M. de Koningin, aan H. K. H. Prinses Juliana en aan Z. E. den Gouverneur van Curaçao.

* * *

Zooals men hieronder ziet verscheen onmiddellijk na den dood van Prins Hendrik het volgende officieele bericht gepubliceerd in de Curaçaosche Courant.

A° 1934

No. 47

PUBLICATIEBLAD.

Publicatie *van den 3den Juli 1934, waarbij wordt kennisgegeven van het overlijden van Zijne Koninklijke Hoogheid Hendrik Wladimir Albrecht Ernst, Prins der Nederlanden.*

Van Zijne Excellentie den Minister van Staat, Minister van Koloniën, ontving ik bericht, dat Zijne Koninklijke Hoogheid Hendrik Wladimir Albrecht Ernst, Prins der Nederlanden, hedenmiddag om half twee te 's-Gravenhage is overleden.

Ten tweeden male binnen een kort tijdsverloop lijdt ons geliefd Vorstenhuis een smartelijk verlies.

De bevolking van dit gebiedsdeel, die in blijde en droeve tijden steeds de gelegenheid aangreep om op ondubbelzinnige wijze van hare liefde voor ons Vorstenhuis blijk te geven, leeft ook nu weder met de Koninklijke Familie mede.

Zijne Koninklijke Hoogheid, wiens groote en daadwerkelijke belangstelling voor alles, wat het lijden der menschheid kan verzachten het Nederlandsche Volk ten voorbeeld strekte, zal ook bij de Curaçaosche bevolking in dankbare herinnering blijven.

En zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd en in het Publicatieblad worden opgenomen.

Willemstad, den 3den Juli 1934.

De Gouverneur van Curaçao,
VAN SLOBBE.

De Gouvernements-Secretaris,
GRONEMIJER.

Uitgegeven den 3den Juli 1934.

De Gouvernements-Secretaris,
GRONEMIJER.

Herdenking Nederland-Curaçao 1634--1934.

2 Juni 1934 in de Ridderzaal te s' Gravenhage.

(van onzen bijzonderen correspondent)

Bovengenoemde herdenking ging uit van het Algemeen Nederlandsch Verbond en van de Koninklijke Vereeniging „Oost en West". Deze herdenking is zeker schitterend geslaagd wat betreft de opkomst zoowel én van de leden, én van de in Holland vertoefende Curaçaoenaars en Curaçaosche ambtenaren en ook nog van de officieele groote wereld of overheden. Om drie uur toen de Koningin en de Prinses binnenkwamen, was de prachtige Ridderzaal, werkelijk gevuld. De Commissie Nederland-Curaçao 1634—1934 was voltallig op één lid na, de Heer O. L. Helfrich, oud-Gouverneur van Curaçao die afwezig was wegens ziekte: Zooals bekend hadden in deze commissie o. a. ook zitting de Heer Ferguson, oud lid v. d. Raad van Bestuur van Curaçao, Mr. B. de Gaay Fortman, oud-lid van het Hof van Justitie te Curaçao, Jhr. J. O. de Jong van Beek en Donk, Oud-Gouverneur van Curaçao, W. R. Menkman, Oud-Hoofd-agent van de Kon. West Ind. Maildienst op Curaçao en de Z. Eerw. Pater Fr. Marcolinus Kösters O. P. een zeer bekend Oud-Missionaris van Curaçao.

Het eere-comite was ook zeer goed vertegenwoordigd.

Het is te lang om al die schitterende, ellenlange namen op te noemen; het is voldoende er eenige op te noemen om een idee te geven van het uitgelezen gezelschap dat daar tegenwoordig was: Colijn, Eerevoorzitter, van Karnebeek, Beelaerts van Blokland, bijna alle Ministers, verschillende oud-Ministers, w.o. Fock en Idenburg, Röell, Commissaris der Koningin in N. Holland, verschillende militairen met 4 sterren op hun roode kraag, eenige Vice-Admiraals, de Burgemeester van den Haag enz., en ten slotte ook nog een oud bekende uit Curaçao, de zeer sympathieke Mr. Dr W. Dijckmeester, Directeur der Hollandsche Bank voor West-Indië, en nog vele anderen: in een woord geheel officieel Holland.

Bij deze opsomming mogen we niet vergeten, een kleine, bescheiden groep die als verloren liep in deze talrijke en grootsche vergadering, maar die toch goed beschouwd een eereplaats had mogen en moeten bekleeden; dat was een kleine groep Dominicanen, de Z. Eerw. Pater Provinciaal B. Schaab, die zoo juist teruggekeerd was uit Curaçao van zijn apostolische visitatiereis, als hoofd der Dominicaner provincie Nederland, aan wie de Curaçaosche Missie is toevertrouwd; de oud-Missionarissen P. M. Hulsman, oud-redacteur van de „Amigoe di Curaçao"; de Z Eerw. P. H. Zoetmulder, en de Missionarissen S. Hagemans, M. Lamers en R. Dellaert, die op 't oogenblik op verlof zijn uit onze West. Voorts hebben wij er ook nog gezien de familie J. M. J. Ellis, Desertine, Kapitein Antheunissen, Weber enz., eenige studenten e.a.

Om 3 uur stipt werd de Koningin en de Prinses, door de feestcommissie de Ridderzaal binnengeleid, onder het spelen van het Wilhelmus door de Koninklijke Militaire Kapel. Hunne Koninklijke Hoogheden bogen zeer minzaam, welke buiging dan ook hartelijk en spontaan werd beantwoord door de aanwezigen. Toen de Koningin en gevolg door den middengang heenschreden brachten een Heer en een dame, die op de eerste rij stonden, en iets verder op, ook nog een Heer, den facistische groet: ze bleven zoo met opgeven hand staan tot 't einde van 't Wilhelmus: hetzelfde gebeurde op 't einde der plechtigheid.

Het was wel eigenaardig deze elegante groet te zien, deze opgeheven, resolute handen die als een vlag van strijd uitstaken boven de hoofden van deze stokstijve deftige vergadering.

De Koningin nam plaats in het midden der zaal, rechtover de Troon en het spreekgestoelte, temidden van de twee comités en de eere-genoodigden. Na de begroeting nam het woord de Heer P. J. de Kanter, Algemeen Voorzitter van het Alg. Ned. Verbond en voorzitter der Commissie Nederland — Curaçao. De spreker heette de aanwezigen welkom en zette in korte woorden de beteekenis uiteen van deze herdenking: het was om de banden van het Moederland met het kostbare gebiedsdeel Curaçao nader en vaster aan te halen: hij hoopte dat Curaçao één zou blijven met het Rijk tot roem van geheel ons volk. Hij sprak daarna eenige woorden van aansporing tot de Nederlandsche handel en nijverheid om de Curaçaosche markt te veroveren; roerde even de beteekenis aan van de Shell en de Amerikaansche olie voor het economische leven van Curaçao en Aruba en sloot met een oproep tot de aanwezigen en Nederland in 't algemeen om denzelfden ondernemingsgeest te toonen als onze voorgangers die Curaçao hebben veroverd en behouden.

Na deze rede las de spreker een tweetal telegrammen van gelukwenschen voor w.o. één van den tegenwoordigen Gouverneur van Curaçao, Z. E. van Slobbe, waarin deze landvoogd de gevoelens van trots en fierheid van Curaçao vertolkte, een deel te mogen zijn van het Nederlandsche Rijk. Daarna daalde de Heer de Kanter van het spreekgestoelte af, om aan hare Majesteit de Koningin en de Prinses, de gouden gedenk-penning van deze herdenking te overhandigen. Aan de voorzijde staat het borstbeeld der Koningin met daar omheen de woorden „3de Eeuwfeest- Vereen- Nederland - Curaçao 1634—1934, onder de regeering van H.M. Koningin Wilhelmina.

Aan de keerzijde staat een West-Indiëvaarder uit den begintijd der W. I. Compagnie en daaromheen de namen van de 6 eilanden van het gebiedsdeel.

Hierna gaf de Kon. Mil. Kapel onder leiding van den Kapitein-Directeur C. L. Walther Boer, twee stukken ten gehoore nl. SYMPHONIA SACRA van Giovanni Gabriëli en „O Heer die daer.... uit Valerius' Gedenckclanc. Toen was het de beurt van Prof. Dr. L. KNAPPERT om zijn rede uit te spreken. Men zou de rede van dezen professor het best kunnen samenvatten door te zeggen dat het een encyclopedische rede was: hij heeft zoowat over alles gesproken. 't Begon natuurlijk met een welkomstgroet en een oproep tot eenheid in 't Rijk der Nederlanden; toen kwam de verovering van Curaçao door van Walbeeck, de eigenlijke politieke held van 't feest; de Hollandsche kolonisatie (pogingen), de militaire organisatie, de slavernij. Brion en Bolivar kregen ook hun maat toegemeten, tegelijk met de verschillende vreemde bezettingen van Curaçao (Urbina heeft de geleerde professor wijselijk in 't graf gelaten) Natuurlijk ook een woordje over handel en scheepvaart. Godsdienstgeschiedenis werd ook behandeld, vooral de Protestantsche b.v. de vereeniging der Ned. Herv. en Lutersche gemeente. De Professor moest toegeven dat de Protestanten niets aan Missie-actie hadden gedaan op Curaçao: de eer hiervan komt toe aan de katholieken, zoodat de groote meerderheid der bevolking dan ook katholiek is; spreker gaf eenige bijzonderheden over de katholieke kerkelijke organisatie. Het is waar dat de professor in 't algemeen juist was in zijne bijzonderheden, doch er waren niettemin verschillende onjuistheden, zoo b.v. sprak hij over Aruba waar maar twee pastoors zouden zijn . . . er nog verschillende andere dingen, die vreemd aandoen voor iemand die katholiek Curaçao door en door kent. Het bescheiden groepje, waarover ik daar juist sprak, had niet alleen betere, maar ook *volledige* inlichtingen kunnen geven daarover aan dezen geleerden professor! Geen enkelen keer hebben wij ook Mgr. Niewindt hooren vernoemen . . deze, laat ons aannemen onvrijwillige nalating zegt toch wel iets, zouden wij denken! Zou de schuld gedeeltelijk niet liggen aan ons, Roomschen, die steeds zoo bescheiden en blijkbaar met heilige blijdschap in 'n hoek kruipen en liefst nog op de laatste plaats!

Laat ons maar kalm blijven voorloopig, wij zijn nu bezig met het verslag van een zeer geleerde geschiedkundige encyclopedische rede . . . . . De spreker besprak ook de Loges, de verschillende scholen (ik zal de critiek maar achterwege laten hier), de Synagogen, het Hospitaal, de Pers zelfs (maar zeer in 't algemeen) en ook de taal (maar nog meer in 't algemeen) en natuurlijk de onvermijdelijke Shell . . . en last but not least de mogelijke Curaçaosche K L. M. lijn (de Encyclopedie is dus bijgehouden tot op den dag af.) Op 't slot bepleitte de spreker meer samenhoorigheidsgevoel en een broederlijk samengaan van blank en bruin.

Dat was het einde. De professor was zeer slecht te verstaan; hij sprak te zacht voor deze groote ridderzaal (dat was ook het geval van den eersten spreker, doch in mindere mate).

De rede werd per radio uitgezonden zoodat degenen die er niet bij waren, ze beter en duidelijker hebben verstaan dan de groote meerderheid der aanwezigen. Dat zijn zoo van die moderne tegenstellingen die men maar voor lief moet nemen! Het was anders jammer, want na 'n zekere tijd, gaven heel velen het op en luisterden niet meer het was te inspannend en soms zelfs onmogelijk iets te verstaan. Voor de zekerheid heb ik dit verslag dan ook maar laten controleeren door een radio-luisteraar.

Na de herdenkingsrede van den professor werden er liederen gezongen door de Haagsche Onderwijzeres-zangvereening met begeleiding door de Militaire Kapel, het geheel onder de leiding van denzelfde directeur de Boer. Het waren twee liederen uit Valerius Gedenckclank „Weest nu verblijt" en „Die vastlijck op den Heer", dan Psalm 150 — dan eindelijk als slot door de geheele vergadering het 1ste en 6de couplet van het Wilhelmus... De Koningin en Prinses werden uitgeleide gedaan onder het spelen van het Volkslied en toen liep de schoone, grootsche Ridderzaal leeg... de Grooten van Holland, en de would-be grooten en de kleinen, en ook het klein — bescheiden groepje — van daarstraks — door niemand gezien of bemerkt — allen verdwenen weldra in de drukte van de Groot-stad den Haag.

En de oude Ridderzaal, geheel alleen nu, bleef rustig nadenken over die vele en groote en officieele woorden gesproken over Curaçao en Nederland...

C.

Wetenschappelijk Geschrijf.

In onze bespreking van „Het boek der Uitvindingen" zijn we reeds gevallen over de definitie van tijd.

Tijd is, wat de klok meet. In „Het Boek van den Hemel" erkent de heer Kooy zelf dat hij hier niet zal kunnen volstaan met een verwijzing naar de gebruikelijke definitie van tijd. Zijn uiteenzetting in de laatste alinea van blz. 51 is heel wat beter.

Op blz. 55 ontmoeten we iets bevreemdends. We lezen daar:

— „Zelfs de latere Christelijke kalendermakers konden zich niet geheel van de maan losmaken. Ofschoon zij het zonnejaar als basis voor hun kalender kozen, maakten zij uit, dat de datum van Paschen (waarvan de data van alle andere wisselende Christelijke feestdagen afhangen.) door de maan zou worden bepaald. Paschen valt daarom nog steeds sedert het Concilie van Nicea in 325 op den eersten Zondag na de eerste volle maan op of na de lente-evening."—

In het jaar 325 is inderdaad het eerste Oecumenisch Concilie gehouden, alwaar o.a. de Paaschkwestie is besproken en vastgesteld. Maar of dit iets te maken heeft met de kalenderberekening volgens maanjaren, is me niet duidelijk. De Kerk heeft van het begin af de tijdrekening van Julius Caesar gevolgd, die gebaseerd is op het zonnejaar. De reden waarom Paschen op een zonderling schijnende datum gevierd wordt, is o. i. geen andere, dan dat de Verrijzenis des Heeren plaats greep op een Zondag na de eerste volle maan na de lente-nachtevening. Uit piëteit dus.

En niet uit gehechtheid aan de maankalender. Op blz. 84 ontmoeten we weer eens 'n echt walgelijk stuk nonsens:

— „... en het bleek met de opvattingen der nieuwe liefdeleer niet strijdig, dat de Christenen van Alexandria de geleerde Hypatia, dochter van een der weinige in dien tijd (omstreeks 400) bekende astronomen, Theon, vermoordden en verbrandden." —

Sinds wanneer is het Christendom verantwoordelijk voor iedere misdaad van iedere Christen? *Leert* het Christendom soms om te moorden? Is de moord gepleegd *krachtens* de Christelijke principen of *ondanks* de Christelijke principen? O!

Het is wel eigenaardig, dat er op bld. 84 verschillende hatelijke insinu-

aties voorkomen tegen het jonge Christendom.

Wat is dat toch met die priesterheerschappij? Ik ben zelf priester, maar heb er nooit iets van gemerkt. Zit 'm onze heerschappij in het lezen van de H. Mis, het toedienen van de Sacramenten, het bezoeken van zieken, het uitdeelen van aalmoezen, het prediken van het woord Gods, het opofferen van ons familieleven om in vreemde landen voor het zieleheil van ons onbekende menschen te gaan werken, in het slikken van 'n onnoemelijk aantal leugens, beleedigingen en verdachtmakingen aan ons adres, van menschen aan wie we nooit iets in den weg hebben gelegd? Is *dat* priesterheerschappij?

Geachte Heer, als ik u een vriendschappelijke raad mag geven: als u neiging voelt tot heerschen, wordt dan *vooral nooit* priester!

En wat is dat met die daden van geweld van de kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders tegen de uitingen van profane geleerdheid? Eigenaardig dat ik daar in mijn geschiedenis-handboeken niets van vinden kan. Het is te dwaas om los te loopen. De Katholieke Kerk eischt nota bene van al haar priesters, dat ze gymnasiale, of een daarmee ten naaste bij gelijkstaande opleiding gehad hebben vóór ze hun intrede mogen doen in een klooster of groot seminarie, en daar moeten we nog 'n volledige filosofiecursus doorloopen: ook al profaan.

Op blz. 87 wordt gesproken over den Kerkvader Lactantius, die in 330 gestorven is. Dit is een kleine onnauwkeurigheid in zooverre Lactantius geen Kerkvader is, maar hoogstens een Kerkelijk schrijver. Hij was rhetor te Nicomedie en later paedagoog van Constantijns Zoon, Crispus. Hij is sterker in de weerlegging van het heidendom, dan in de verdediging van het Christendom. Zijn bijnaam „de Christelijke Cicero" bewijst dat hij een zeer goed stylist was. Zijn voornaamste werken zijn de „divinae institutiones" en „De mortibus peccatorum."

Kerkvaders zijn Kerkschrijvers der oude Kerk, die om hun orthodoxe leer en hun heilig leven, door Paus of Kerkvergadering als bewaarders en getuigen der traditioneele geloofsleer erkend worden.

Kerkelijke schrijvers heeten de apologeten, die in *sommige* hunner schriften of in hun leven van de leer der Kerk afweken. Tot deze behooren behalve Lactantius, Tertullianus, Origenes, Clemens van Alexandrië en anderen. Veel gezag hebben ze dus niet, juist in tegenstelling met de kerkvaders, die wel veel gezag hebben. Verder kent de kerk nog *Apostolische Vaders*. Dit zijn de kerkvaders, die de apostelen of dezer onmiddellijke leerlingen verkeerd en hun onderricht genoten hebben.

Kerkleeraars, zijn schrijvers die om hun buitengewone geleerdheid door de Kerk uitdrukkelijk met deze titel vereerd worden, tot welke eeuw zij ook behooren. Op blz 81 vinden we nu eens 'n echt ouderwetsche, driedubbel uitgesleten en afzaagde objectie, die hier weer opgediend wordt met 'n „jeu" alsof ze al niet minstens duizend maal weerlegd was.

— „Intusschen kon het niet uitblijven, dat het wetenschappelijk onderzoek tot van de kerkelijke opvattingen afwijkende conclusies kwam, afwijkingen die de Kerk om wille van haar alleenzaligmakend gezag onmogelijk kon tolereeren en uit hoofde van de wet, volgens welke alle materieel, zoowel als geestelijk bezit conservatief maakt, ook niet wilde aanvaarden."—

Godsdienst en wetenschap zijn onvereenigbaar, nietwaar?

Dat is „der Langen Rede kurzer Sin."

Laten we nu eens voor goed afspreken dat *ware* wetenschap en *ware* godsdienst nooit met elkaar in strijd kunnen zijn, daar een en dezelfde God, die het uitgangspunt en het doel is van de *eene ware* godsdienst ook de Maker is van het menschelijk verstand. God nu kan het menschelijk verstand onmogelijk zóó gemaakt hebben, dat het *noodzakelijkerwijze* tot conclusies moet komen, die met Gods eigen geloofs- en zedenleer in strijd zijn.

Als de mensch zijn verstand *verkeerd* gebruikt, natuurlijk, dan kan zijn conclusie in strijd zijn met de Godsdienst. Waar daar gaat 't niet om. Dat *valsche* wetenschap in strijd kan zijn met ware godsdienst, of *ware* wetenschap met *valsche* godsdienst, dat ligt voor de hand.

Dat de Kerk wetenschappelijke vondsten niet wil aanvaarden, omdat ze die nooit gekend heeft, dus uit conservatisme, is 'n praatje voor de vaak."

Het aantal katholieke geleerden, dat de profane wetenschap met nieuwe vondsten verrijkt heeft, is legio.

Op blz 160 meent de heer Kooy duidelijk aangetoond te hebben dat de ether niet bestaat. Zijn redeneering is als volgt: van de ether kennen wij niets anders dan de golfbeweging. Bestond de ether werkelijk, dan zouden we er wel meer van weten. Dus bestaat ze niet.

Deze bewijsvoering is totaal valsch. Het lijkt zoo ongeveer op het volgende: Ik weet zeker dat ik eens iemand ontmoet heb, die Kees Kruitelsom heette. Maar sedert dien heb ik hem nooit meer gezien en niets meer over hem gehoord. Dus bestaat Kees Kruitelsom niet. Iedereen voelt waar de fout zit. De eene ontmoeting is een doorslaand argument, dat nooit valt ook al komt er nooit een tweede argument bij.

Hetzelfde met de ether. Het staat vast dat ze golft.

Dus bestaat ze, al komt er nooit een tweede argument bij. Dat is zoo klaar als 'n klontje! Dat de ruimte tusschen de sterren absoluut ledig is, is dus absoluut zeker niet waar. Trouwens, zouden de kosmische stralen van buitengewoon korte golflengte en van onbekende herkomst, ontdekt door de beroemde natuurkundige Milikan, misschien het tweede argument gaan vormen? Ik vind ze in uw boek niet vermeld.

Ten slotte verwondert het me eenigszins dat in hoofdstuk XVII geen melding wordt gemaakt van de laatst ontdekte planeet Pluto. Dit gemis is alleen te verklaren, als „Het boek van den Hemel" vóór het einde van 1929 gedrukt is. Ik kan dit niet controleeren, want het boek is uitgegeven zonder jaartal. Pluto is zeker al vier en een half jaar bekend. Baan: elliptisch, maar zeer excentrisch, zoodat Pluto bij zijn perihelium binnen de baan van Neptunus komt. Omloopsnelheid: Drie en halve kilometer per seconde. Dus zeer langzaam. (De omloopsnelheid van de aarde is bijna 30 K.M. per seconde). In 248,5 jaar loopt hij éénmaal om de zon. Gemiddelde afstand van de zon: 6000 millioen kilometer. Als telescoopobject is deze planeet weinig interessant.

M. L.

DE SOCIALE HOEK.

Quadragesimo Anno en Curacao.

II

Wat de uiterlijke aanleiding was tot het schrijven van de encycliek Quadragesimo Anno is wel algemeen bekend; de titel (de beginwoorden) geeft het reeds aan.

Verschenen 15 Mei 1931 „bij gelegenheid van het 40-jarig jubilé van de uitvaardiging der Encycliek Rerum Novarum", — zooals de tekst luidt —, wordt door dit verband reeds aangeduid welk soort onderwerpen ter sprake zullen worden gebracht.

Eén verschil met de inleiding van Rerum Novarum valt nog op. Andere encyclieken (ook Rerum Novarum) zijn meestal slechts gericht tot de andere bisschoppen. Quadragesimo Anno daartegen is uitdrukkelijk gericht „aan alle geloovigen der Katholieke wereld."

Naar aanleiding van Rerum Novarum en van vele sociale maatregelen die in andere landen zijn en worden genomen, hoort men vaak de meening verkondigen dat iets dergelijks voor Curaçao niet verlangd kan worden omdat de toestanden en de bevolking hier anders zijn. De samenleving en ontwikkeling der arbeidende bevolking zouden nog niet rijp zijn voor sociale maatregelen.

Als intermede slechts bedoeld wordt dat sommige maatregelen die in andere landen genomen worden en noodzakelijk zijn om misstanden op te heffen, hier niet noodig zijn omdat die bepaalde misstanden hier ontbreken, dan kan er in sommige gevallen vrede mede genomen worden. Er bestaat echter een neiging deze meening te verkondigen, als algemeen geldend, alsof hier totaal geen sociale misstanden en wanverhoudingen zouden bestaan. Om echter een meening van deze omvatting met recht te kunnen aanhangen is een kennis van land en volk, van zeden, gewoonten, van behoeften en hulpbronnen van de bevolking noodig, die bij weinigen wordt aangetroffen, terwijl ook betrouwbare, officieele gegevens zoo goed als geheel ontbreken.

Een dergelijke meening is derhalve minstens lichtvaardig en vermoedelijk in vele gevallen onjuist.

Een enkel voorbeeld ter toelichting. Een bezoeker van Curaçao die belang stelde in de levenswijze van de bevolking van dit eiland, stelde de vraag of woekerpractijken voorkwamen.

Verschillende ingezetenen, Curaçaoënaars, ontkenden het; vele geestelijken hadden er nooit van gehoord. Een onderzoek was, voor zoover bekend, nooit ingesteld.

Eén pastoor vertelde den belangstellende vreemde echter het volgende. Een vrouw kwam bij hem met het verzoek haar voor 4 maanden f 150.— te leenen tegen afgifte van een schuldbekentenis van f 250. Dit voorstel werd door de vrouw niet schoorvoetend gedaan, of in een uiterste poging om aan geld te komen — dus als abnormale wanhoopsdaad—, integendeel; op een manier waaruit duidelijk bleek dat zij het zeer normaal en redelijk zou vinden als het voorstel werd aangenomen. Dit zou dan beteekend hebben: een rente van 200%.

Ieder zal toegeven dat dit enkele verhaal van een geloofwaardig persoon meer bewijskracht heeft als de meening van honderd anderen, die alleen maar nooit van iets dergelijks gehoord hebben.

Met het verkondigen van de meening dat sociale maatregelen niet voor Curaçao verlangd kunnen worden, omdat de toestand en de bevolking hier afwijkt van die in andere landen, wordt soms werkelijk bedoeld dat de cultureele ontwikkeling van de arbeidende bevolking, onvoldoende zou zijn om sociale maatregelen te rechtvaardigen. Deze meening vindt zijn grond in een verkeerd begrip van het doel van dergelijke maatregelen. Sociale voorschriften worden o. a. gegeven om misstanden uit den weg te ruimen, om wanverhoudingen in evenwicht te brengen en om onrechtvaardigheden in de verdeeling der goederen op te heffen. Het is echter niet noodzakelijk en zeker ook niet gewenscht met het nemen van dergelijke maatregelen steeds te wachten tot er misstanden zijn ontstaan. Ook hier geldt: gouverner c'est prévoir. Sociale maatregelen zijn geen reddingsgordels, die al leen in de hoogste nood gebruikt worden. Hun werkelijk doel ligt niet in het bestrijden van fouten. Wel zijn ze meestal een steun voor de economisch zwakken, dus voor een bepaalde bevolkingsgroep, maar hun doel is toch gelegen in de bevordering van het algemeen welzijn — evengoed als dit bij maatregelen ter bevordering van den handel het geval is. Het zijn middelen ter bevordering en, zoo mogelijk, ter verzekering van een gezonde, rechtvaardige en welvarende samenleving. En dit doel is niet afhankelijk van de ontwikkeling van de bevolking. Cultureele ontwikkeling is geen voorwaarde om rechtvaardigheid en billijkheid en recht-op-bestaan op te mogen eischen.

Zooals wij dus zagen is de encycliek Quadragesimo Anno gericht tot „alle geloovigen der katholieke wereld," waartoe ook het grootste deel der Curaçaosche bevolking behoort.

Hoevelen zouden er thans — drie jaren na het verschijnen — reeds kennis van hebben genomen en een begrip hebben van den inhoud?

Waar Quadragesimo Anno zich zoo nauw aansluit bij Rerum Novarum lijkt het gewenscht de aanleiding tot het uitvaardigen van deze laatste encycliek in 1891 en de inhoud ervan in het kort aan te geven en tot slot nog even te wijzen op enkele practische gevolgen die mede door Rerum Novarum werden veroorzaakt.

Opvoeding tot eerbied.

De vorige week Vrijdag hield de Heer Rustige, Hoofd der Mulo school op de Isla zijn aangekondigde lezing over opvoeding tot eerbied. Er was een uitgelezen gezelschap aanwezig, waaronder wij opmerkten de Directeur van de C. P. I. M. met mevrouw Schonegevel, de Heer Hoofd van de schoolcommissie, de Heer Haim Henriquez, de Directeur van het St. Thomascollege de eerw. Frater Canutus, met eenige confraters. Het Hoofd v. d. Protestantsche Gemeente, Dominé Millet; de bekende jeugdorganisator de eerw. P. Meussen, het lid van de schoolcommissie P. de Bruyn en anderen, die ik niet de eer had te kennen. Nadat de Heer Rustige allen — en bijzonder de Heer Schonegevel — een hartelijk welkom had toegeroepen, begon hij zijn inleiding met de distinctie dat er opvoeders en opvoedkundigen zijn. Sommige menschen hebben van nature de gave om kinderen op te voeden; maar de meesten moeten deze kunst aanleeren door het beoefenen der opvoedkundige wetenschap. Om twee redenen is deze studie noodzakelijk. Ten eerste zal de kennis der opvoedkunde ons het karakter van het kind doen begrijpen, waardoor aan het kind veel leed zal bespaard worden, en ten tweede, is deze kennis de eenige weg om ons zelf te leeren kennen.

Dat het bestudeeren der paedagogie ons helpen kan tot zelfkennis, geven wij den heer Rustige gaarne toe. Maar dat dit de eenige manier is tot zelfkennis zal geen enkele psycholoog beamen. Waarschijnlijk heeft de spreker de paedagogie als pars pro toto genomen. Immers in de zielkunde, vooral in de experimenteele, vinden we kostbare gegevens om tot het examineeren van eigen innerlijkheid te geraken. Wij noemen hier slechts de introspectie en de psychoanalyse, die wanneer ze onbevooroordeeld worden aangewend ieder nadenkenden mensch kostbare (ofschoon niet volledige) gegevens aan de hand doen, om zich de moeilijkste aller kunsten aan te leeren, de *zelfkennis*.

Alvorens tot de kern van zijn betoog over te gaan, maakte de Spreker nog de opmerking dat opvoeding geweten veronderstelt in haar object. Een dom kind is op te voeden, maar een gewetenloos kind niet. Dit is zeker een fundamenteele waarheid waar alle opvoeders rekening mee moeten houden. In één zijner conferenties over de opvoeding en het geweten, zegt de bekende pater Gillet (thans Magister Generaal der Dominicanen) „Le monde moral compte plus de consciences myopes et aveugles que de consciences normalement éclairées. A quoi tient ce phénomène? Sans doute à des causes multiples d'ordre intellectuel, moral et même physiologique. Mais toutes ces causes peuvent se ramener à une seule **le manque d'éducation.**"

In een *Vade Mecum* voor Onderwijzers lazen we eens, dat de Onderwijzers de vormers der gewetens van de kinderen zijn. Dit is ten goede uit te leggen, mits de onderwijzer zich een duidelijk begrip van wat geweten is, heeft verworven en hij niet zijn eigen geweten, noch dat van het kind als autonoom (onafhankelijk) beschouwt. Maar dan rijst aanstonds de vraag, **wat is de norm** volgens welke mijn geweten en dat van het aan mij toevertrouwde kind tot uitspraak moet gevormd worden?

Het antwoord op deze vraag hangt ten nauwste samen met de godsdienstige opvatting van 's menschen levensbeschouwing. Dit antwoord werd door den spreker niet gegeven.

Men veroorlove ons deze uitweiding, die niets van onze appreciatie over des Heeren Rustige zeer interessante rede afdoet. Integendeel, we begrijpen hoe moeilijk het voor de spreker was het delicate onderwerp over opvoeding aan te raken, zonder een bepaalde godsdienstige overtuiging tot leiddraad te nemen.

Vanzelf kwam nu de eigenlijke definitie van opvoeding ter sprake. Toen werden de twee tegenovergestelde opvattingen nopens deze theorie genoemd: de *negatieve* die verkondigt:

dat het groote geheim der opvoeding ligt in niet op te voeden (Ellen Key) of zooals J. J. Rousseau zegt „Je ne dirai jamais assez que le bonne éducation doit être négative", en de *positieve*, die leert dat men wel degelijk het ontwikkelingsproces van het kind kan bevorderen.

Schopenhauer beperkte de opvoeding tot verbetering van het inzicht; het karakter te willen veranderen zeide hij is volkomen gelijk aan het voornemen om een eik door oplettende verzorging er toe te brengen, abrikozen op te leveren.

De Heer Rustige was in zijn rede de positieve opvoeding toegedaan, maar niet in den beperkten zin van Schopenhauer, doch volgens de bekende definitie van professor Kohnstamm.

Na eene korte uiteenzetting van deze bepaling ging de Heer Rustige over tot eenige practische beschouwingen, om zoo tot zijn eigenlijk onderwerp te komen, opvoeding tot eerbied.

Vooreerst hangt, volgens spreker, de methode van opvoeding nauw samen met de leeftijd van het kind.

We moeten in dit verband de opvoeding verdeelen in de volgende perioden:

van 7 tot 11
van 11 tot 14
van 14 tot 17
van 17 tot 21.

Deze verdeeling wettigt de veronderstelling dat de Heer Rustige hier enkel de *verstandelijke* opvoeding bedoelt, die begint, wanneer de vermogens der ziel ontwaken, maar dat zou de opvatting van Schopenhauer zijn, die de Spreker niet volgt. Als spreker de definitie van professor Kohnstamm volgt, dan moet hij consequent ook zeggen, dat de *lichamelijke* opvoeding begint bij de geboorte, en de *zedelijke* spoedig erna door het aanwennen van goede gewoonten, waardoor de grondslag wordt gelegd voor de wilsvorming. Men raadplege hiervoor o.a. van Ginneken: De Roman van een Kleuter.

Wat verder de indeeling naar leeftijd aangaat om de kinderen respectievelijk met commandeeren of met redeneeren tot gehoorzaamheid te brengen, of ze — zooals de Heer R. voor de puberteitsjaren wil — zooveel mogelijk vrij te laten, tenzij de goede gang van zaken ingrijpen gebiedt, wij zouden liever een indeeling hebben gezien niet naar leeftijd, maar naar object.

Het is immers op elke leeftijd van de jeugd mogelijk een kind de redelijkheid van een gebod te doen inzien, mits de aard van de zaak dit meebrengt. Zeker er zijn kwesties, die we onze kinderen op jeugdigen leeftijd niet kunnen of mogen verklaren. Ook zal in 't algemeen meer uitleg mogelijk zijn naarmate het kind in jaren toeneemt. Doch een kind systematisch tot zijn elfde jaar berooven van uitleg, vinden we verkeerd. Laten we niet vergeten, dat het kind van nature philosoof is, d.w.z. naar het waarom der verschijnselen vraagt, die hem vooral zoo frappeeren omdat ze nieuw voor hem zijn. Ook voor de opvoeding tot eerbied zal het er veel toe bijdragen als een vader of moeder zijn kind maar niet op al zijn vragen met een kluitje in het riet stuurt uit gemakzucht, kwaad humeur of . . . . domheid. Het kind begint spoedig genoeg de motieven aan te voelen, die vader of moeder zóó onhartelijk doen antwoorden en de eerbied zal er onder lijden.

Bovendien, waarom moet er gewacht worden tot de leeftijd der adolescentia om het kind uitleg te geven van een gebod. Het inzicht is de hoogste functie van 's menschen verstand. Een bewijs dat op de rede steunt spreekt veel meer tot de mensch dan een gezagsargument. St. Thomas van Aquino, de grootste wijsgeer van de middeleeuwen, dringt er op aan dat de leerling bij het beoefenen der wetenschap niet tevreden zij met iets aan te nemen op gezag van zijn leeraar, maar er naar moet streven zelf de zaak in te zien. Wil men, zooals de Heer Rustige in zijn lezing herhaaldelijk liet uitkomen, het kind opvoeden tot de grootst mogelijke autonomie, (hoogst waarschijnlijk hier bedoeld als persoonlijkheid, zelfstandigheid) dan is het zaak het kind zooveel mogelijk inzicht bij te brengen en hiermee zoo spoedig mogelijk te beginnen.

Hierna werden nog door de Heer R. de opvoedmethoden van twee eeuwen geleden besproken, toen de kinderen aan tafel stonden, nooit bij groote menschen in gezelschap mochten zijn, hun ouders bijna als vreemden beschouwden. Zelfs de ranselpapa's werden even uit hun graf opgeroepen. Deze methodes hebben afgedaan. Onze tijd is critisch en onze kinderen voelen er den terugslag van. Onze tijd is democratisch, en de kinderen tutoyeeren hun ouders en noemen hun leermeesters bij den naam, zonder meer, tenminste als ze onder elkaar zijn.

Maar hebben onze kinderen daarom minder eerbied dan de kinderen van vroeger? Dit zal grootendeels van de ouders afhangen. Als onze moderne ouders zich zelf respecteeren zullen zij ook door hunne kinderen geëerbiedigd worden.

En nu gaf de heer Rustige eenige voorbeelden, waaruit bleek hoe de ouders zelf de schuld zijn, dat de eerbied bij hun kinderen wordt ondermijnd. Het voorbeeld van de krant die op de eerste pagina op ongezouten wijze een magistraat uitscheldt en dan op de vierde bladzij in een „paedagogische hoek" de kinderen de eerbied voor de autoriteiten predikt, was raak en naar het leven. Zoo ook de gedragslijn der ouders ten opzichte eener oude tante.

Kleine potjes hebben ook ooren. Laat de kinderen niets hooren thuis wat hun eerbied voor anderen kan verzwakken of wegnemen. Voorzeker een gulden raad.

Na ten slotte de bekende tekst van St. Paulus te hebben aangehaald over de liefde, die alles verdraagt en erop gewezen te hebben dat het de liefde moet zijn die de band tusschen ouders en kinderen onverbreekbaar maakt en de eerbied van beide zijden onderhoudt, eindigde de Heer Rustige zijn belangrijke lezing. Wij hopen een volgende maal nader op dit onderwerp terug te komen; want er hangt ontzaglijk veel van af hoe onze kinderen worden opgevoed volgens het bekende woord van Leibnitz: „J'ai toujours pensé qu' on réformerait le genre humain, si on réformait l'Education de la jeunesse."—

BERICHTEN.

Het overlijden van Z. K. H. Hendrik Prins der Nederlanden.

In verband met het overlijden van Zijn Koninklijke Hoogheid Hendrik Wladimir, Ernst, Albrecht, Prins der Nederlanden, had den 4den Juli des namiddags om 2.30 ten Gouvernementshuize een openbare receptie plaats. Alle autoriteiten waren aanwezig toen even over half drie Z. E. de Gouverneur binnenkwam om de condoleances in ontvangst te nemen.

De Procureur, de Heer Jas, sprak den Gouverneur in naam der aanwezigen en in naam van het gansche Curaçaosche volk toe, om Z. Excellentie aller deelneming te betuigen met het smartelijk verscheiden van den Prins Gemaal. Den Gouverneur werd verzocht deze gevoelens van droefheid en rouw aan onze geëerbiedigde Koningin en aan H. K. H. Juliana over te brengen.

Z. E. de Gouverneur antwoordde op dit rouwbeklag met eenige gevoelvolle woorden. Z. E. bracht de verdiensten van den Prins Gemaal naar voren, die

op verschillende wijzen zijn sympathie en hulpvaardigheid aan het Nederlandsche volk getoond had. Toen ongeveer een jaar geleden Z. Excellentie op bezoek was in het hoofdgebouw van het Nederlandsche Roode Kruis was daar toevallig Prins Hendrik ook aanwezig, die bij het nooren van den naam van de bezoeker deze onmiddellijk bij zich liet komen en met alle belangstelling naar Curaçao informeerde.

Ook naar H.M. de Koningin en naar de Kroonprinses gaan in deze oogenblikken onze gedachten uit. Steeds komen zij meer alleen te staan in het torsen van den zwaren last der regeering.

Wij bidden den goeden God dat Hij Hare Majesteit en de Prinses — die met zoo'n innige banden aan haar Vader was gebonden — kracht moge geven in deze moeilijke dagen en geve Hare Majesteit en haar koninklijk Kind de verzekering van onze aanhankelijkheid en medevoelen.

Ten slotte verzocht Z. Excellentie enkele oogenblikken stilte om de nagedachtenis van Prins Hendrik te gedenken en hierna was de sobere indrukwekkende plechtigheid afgeloopen.

AFDEELING CURAÇAO.

VAN DE VEREENIGING

„Het Nederlandsche Roode Kruis"

CURAÇAO 3 Juli 1934.

Afschrift van ontvangen telegram:

„Roodkruis Curaçao —
Geven met weemoed kennis van plotseling ontslapen van onzen Voorzitter Z.K.H. den Prins der Nederlanden.—

Nederlandsch Roodkruis.—

Afschrift van verzonden telegrammen:

„Nederlandsch Roodkruis 's-Gravenhage.—

Diep getroffen door smartelijk verlies verzoekt Afdeeling Curaçao neerlegging namens haar krans bij katafalk ontslapen Voorzitter.

Gorsira, — Voorzitter.

„Hare Majesteit Koningin Wilhelmina- 's-Gravenhage.—
Afdeeling Curaçao Nederlandsch Roode Kruis biedt bij ontslapen van hun diep betreurden Voorzitter eerbiedig Vorstin Kroonprinses verzekering van oprechte deelneming in hare diepe droefheid.

Gorsira, — Voorzitter.

„Dr. Boogaart — Amsterdam.
Verzoeke aansluiting Hoofdbestuur rouwbeklag kranslegging.

Roode Kruis.

J. B. Sutherland. ✠

Maandag 2 Juli is de Heer J. B. SUTHERLAND, een der meest populaire figuren van Curaçao, in den ouderdom van 59 jaar overleden. Door zijn buitengewone gaven was de overledene gezien bij iedereen, zijn eloquentie werd vooral daarom zoo bewonderd, wijl hij altijd improviseerde, zoodat wat hij zei ex corde kwam. Niets voor zich zelf verlangend, gaf hij zich belangeloos aan de zaak der armen, die hij als praktizijn ontelbare diensten bewees.

Nauwelijks herbenoemd in de K. R trok hij reeds bij de eerste openbare zitting aller aandacht door zijn beide redevoeringen.

Moge de goede God zijn ziel genadig zijn, is zeker de bede van zijn vrienden, vooral van de armen, die hun Weldoener niet spoedig zullen vergeten.

R. I. P.

Herdenkingscomité 1634—1934 Bonaire.

Onder het Eere-Voorzitterschap van den Hoog Edel Gestrengen Heer H. B. C. Schotborgh heeft zich te Bonaire een Comité gevormd ter herdenking van het 300 jarig bestaan van het Nederlandsch Gezag op deze eilanden, welk Comite uit de navolgende leden bestaat:

F. Booi
W. Booi
M. R. Boom
F. J. J. Corver (Secretaris)
A. v. d. Dijs
Ds. A. van Essen (Voorzitter)
Fr. M. Francisco
I. I. Frigerio
D. R. de la Fuente
J. W. Hart
C. Hellmund (Penningmeester)
A. J. Herrera
A. J. Neuman
C. L. Neuman
P. fr. L. Tolenaar
P. fr. C. J. F. de Valk.

In de laatst gehouden vergadering werd besloten de herdenking voor Kralendijk te doen plaats vinden op 26, 28 en 29 Juli e.k. en voor Rincon op 27 en 29 Juli 1934.

De feestelijkheden zullen aanvangen met een aubade der kinderen waarna zal worden overgegaan tot den overdracht van een gedenkteeken aan het Gouvernement van Curaçao. Het gedenkteeken is op het oogenblik bijna gereed en het laat zich aanzien dat het een aanwinst voor Kralendijk genoemd mag worden. Het aanzicht van het Wilhelminaplein is er zeker in belangrijke mate door verbeterd.

Hierna zullen verschillende volks- en kinderspelen gehouden worden waarvoor het Comite verscheidene aardige prijzen beschikbaar heeft gesteld.

In de nammiddag zal een eindstrijd op het voetbalveld gestreden worden om een wisselbeker die elk jaar verspeeld zal worden. Op Rincon zal op 27 Juli een spiegelgevecht gehouden worden waarvoor zeer veel animo bestaat. Behalve verschillende andere spelen wordt hier 's middags ook een gecostumeerde voetbalmatch gehouden. Des avonds wordt vuurwerk ontstoken.

Zaterdag 28 Juli zullen er te Kralendijk zeilwedstrijden gehouden worden voor schoeners, kotters en visschersvaartuigen.

De Commissie heeft ervoor gezorgd dat er voor ieder wat wils is en hoopt dat ieder door het uitsteken van vlaggen het feestelijk aanzien van het feest zal verhoogen. Op de werkgevers wordt een beroep gedaan om het personeel zooveel mogelijk in de gelegenheid te stellen de feesten bij te wonen.

Op Zondag 29 Juli 1934 zal in de verschillende kerken zoowel Kralendijk als te Rincon een herdenking gehouden worden en hiermede zal het feest besloten worden.

HAVEN.

Vergelijkende Staat van de op het eiland Curaçao ingeklaarde vaartuigen.

STOOMSCHEPEN.

	Aantal	Netto inhoud in M3
Juni 1934	397	2.284.367
Juni 1933	408	2.298 561
Jan. t|m Juni 1934	2438	15.102.342
Jan. t|m Juni 1933	2373	14.261.291

ZEILSCHEPEN.

	Aantal	Netto inhoud in M3
Juni 1934	123	10.818
Juni 1933	102	10.548
Jan. t|m Juni 1934	624	51.105
Jan. t|m Juni 1933	565	47.378

Zeilvaart gedurende de maand MEI 1934.

Aangekomen van:		*Vertrokken naar:*	
Adicora	1	Aruba	34
Aruba	37	Bonaire	29
Bonaire	28	Cuba	1
Fajardo P.R.	1	Guanta	1
Higuerote	1	Haiti	2
La Guaira	6	La Guaira	16
La Vela de Coro	4	La Vela de Coro	9
Las Piedras	2	Las Piedras	1
Mayaguez P.R.	1	Pto Cabello	11
Pto Cabello	15	Pto. Sucre	2
Rio Hacha	1	Slagbaai	2
Tampico	1		
Tucacas	23		
Zee	2		
	123		108

Regenval in het tweede District over de Maand Juni 1934.

Rust	4 ½	M.m.
Klein Kwartier	5	„ „.
Santa Rosa	2 ½	„ „.
Scherpenheuvel	2 8	„ „.
Zuurzak	2	„ „.
Gr. St. Joris	5	„ „.
New Port	———	
Montagne	3	„ „.
Santa Maria	2	„ „.
Blauw	2 ½	„ „.

Een nieuwe student.

De Heer ISAAC DEBROT heeft met goedgevolg Staatsexamen afgelegd om toegelaten te worden tot de Universiteit. Hartelijke gelukwenschen aan den nieuwen student en zijn geachte familie.

Kamer van Koophandel.

De navolgende firma's hebben zich, met verzoek om relaties, tot de Kamer van Koophandel gewend.

Jose Alonso Valls, P. O. Box 273, Valencia, zoekt een agent voor Spaansche wijnen;

The Linguaphone Institute, Spui 23|27, Amsterdam C., zoekt importeurs, bij voorkeur van leermiddelen;

IMPERMEABILIT, 19 Rue de Pratere, Bruxelles, Belgie, zoekt importeurs van verschillende soorten cement en asphalt;

Jos Driessen, Frederikstraat 1, Breda, zoekt vertegenwoordigers van kwasten en penseelen;

Cintinental Trading Co, No. 7 Isobedori, 4 chome, Kobe-building, Kobe, Japan, zoekt agenten voor katoenen en zijden stoffen, rubber schoenen, handschoenen, ballen, glas en porselei, gordijnen, carpetten, matten, rijwielen, klokken, horloges, namaak parels, pharmaceutische artikelen enz.

Pan American Importing Co, 200 Chambers street, New York, zoeken exporteurs van alcoholische dranken.

Doctoraal Proefschrift van Pieter Hendrik Maal.

De redactie van de Amigoe kreeg van Dr. P. H. Maal diens zeer interressant proefschrift toegezonden waarvoor wij onzen beleefden dank betuigen.

Het onderwerp van het proefschrift luidt: *Blijvende Resultaten van scheelzien operaties.*

Ook de stellingen van den nieuwen Dokter zijn zeer merkwaardig. Wij laten er hier eenige volgen.

Het is verkeerd een volk, dat geen voldoend begrip van hygiëne heeft, een waterleiding voor spoel- en waschwater te geven, alvorens er voor goed drinkwater gezorgd is.

Evenals het voorschrijven en bereiden van geneesmiddelen wettelijk geregeld, is, dient zulks ook voor brillen te geschieden.

Het is noodzakelijk dat er, evenals er gelegenheid bestaat voor sanatoriumbehandeling van minvermogende patienten met long- en chirurgische tuberculose, deze ook wordt ingesteld voor lijders aan tuberculose van de oogen.

Het verdient aanbeveling dat een arts, die zich in een orgaan-specialisme verder wil bekwamen, eerst gedurende een voldoend langen tijd de algemeene praktijk uitoefent, of in een algemeen ziekenhuis practisch werkzaam is.

Wil men lepra-lijders isoleeren, dan is men zedelijk verplicht hen door een daartoe speciaal geschoolden medicus te laten behandelen en voor voldoende geestelijke afwisseling voor hen te zorgen.

Bij de bestrijding van venerische ziekten verdient het aanbeveling het volk met de gevaren van deze ziekten bekend te maken en bij sollicitaties en bewijs van niet geïnfecteerdzijn van de gegadigden, afgegeven door een competent medicus, te eischen.

Onze beleefde gelukwenschen aan Dr. Maal.

Jubileum-nummer HOU en TROUW.

Het bekende maandblad voor de Jeugd Hou en Trouw, steeds zeer lezenswaardig, is deze keer heel bijzonder interessant. De aflevering van Juli is bedoeld als Jubileum-nummer en daarom is het grootste gedeelte van den inhoud gewijd aan de geschiedenis van Curaçao.

Natuurlijk kan in zoo'n kort bestek geen uitgebreid geschiedkundig overzicht gegeven worden. Toch zijn de voornaamste feiten opgenoemd. De ontdekking van Curaçao door *Alonso de Ojeda* (26 Juli 1499), de West Indische Compagnie 1621; de verovering vau Curaçao op 29 Juli 1634 enz. enz. Ook de godsdienst, en het onderwijs worden herdacht, alsmede de voornaamste politieke persoonlijkheden en gebeurtenissen. Aan Mgr. Niewindt wordt de eereplaats toegekend in dit geschiedkundig overzicht. Hoe kan het ook anders. Katholieke geschiedbeschouwing is immers *objectieve* geschiedbeschouwing. Daarin worden de groote historische personen niet onhistorisch, omdat zij katholiek zijn.

Het zeer belangrijke nummer is versierd met verschillende photo's, waaronder we de portretten van onzen Hoogwaardige Bisschop en van Z. E. Gouverneur van Slobbe.

Onze gelukwensch aan de redactie voor dit zeer geslaagde feestnummer.

Verkiezingen Kamer van Koophandel en Nijverheid.

De vorige week belette plaatsgebrek ons iets anders over de verkiezingen van Kamers van K. en N. mee te deelen, dan de uitslag.

Wij wilden deze keer enkele opmerkingen ten beste geven, doch vinden de beschouwingen van onze Collega „La Cruz" zoo belangrijk dat we ze gaarne met verlof van de Redactie hier overnemen en ze geheel onderschrijven.

Het vo k kent zijn recht en zoekt het.

Dat was het, wat ons spontaan naar de lippen kwam, toen we in onze Collega *De Cur. Volkskrant* de aanbeveling lazen van twee candidaten der Volkspartij voor de Kamer van K. en Nijv. de Heeren ISMAEL IGNACIO CARDOZE, President der Cooperatieve Ver. en Nijv. en JOSE M. MARTIJN, firmant der Firma E. & G. MARTIJN.

De Volkspartij had geen betere candidaten kunnen voorstellen. Het zijn twee personen, bekend bij ons Volk als bekwame kooplieden, alleszins bevoegd om zitting te nemen in het Bestuur der Kamer van Kooph. Natuurlijk was het voor deze Heeren een heele eer te mogen behooren tot een Corporatie, officieel bevoegd om het Gouvernement van advies te dienen in al wat den Koophandel en de Nijverheid bevorderen kan.

Maar het Bestuur dezer Kamer zou er ook volstrekt geen oneer bij inleggen, indien het ook een paar vertegenwoordigers der Volkspartij had toegelaten.

Integendeel zuivere winst zou er te boeken zijn voor Kamer en Gouvernement, als ook dergelijke bekwame personen zouden behooren tot de officieele raadgevers.

De Oude Groothandel heeft zijn belangen, maar niet minder de jongere Kleinhandel, die meer zijn zaken doet onder ons eigen Volk.

Beide takken van onze Handel hebben gelijkelijk recht om bescherming bij de Wet in het algemeen belang van ons Volk.

Daarom heeft de VOLKSPARTIJ zeer gelukkig een poging gewaagd in deze dagen nu we het Driehonderd jarig feest van Vereeniging vieren tusschen Holland en Curaçao, om de vrijheid te benutten, welke de Wet verleent, en met eigen candidaten uit te komen.

Wij juichen deze poging toe, omdat zij getuigd van vol vertrouwen in de bescherming der Wet, die gelijke rechten geeft aan alle rangen onzer Bevolking.

Ja! we hadden zoo half gehoopt, dat de Groothandel den Patriotischen Geest begrepen zou hebben, die los komt onder onze Jongeren en hun den moed geeft aan de Verkiezing deel te nemen.

Want daar het recht van kiezen voor de Kamer van Koophandel steunt op het *Censuskiesrecht*, kan de Volkspartij alleen nooit voldoende stemmen bijeen brengen om haar eigen candidaat volstrekte meerderheid te verzekeren, maar heeft zij de medewerking der andere partij noodig.

Doch dit ware wel een beetje te veel geëischt misschien, onder de gegeven omstandigheden. want een der candidaten was de Heer Julius Penha Jr. zoo'n van den overledene Voorzitter. Heel natuurlijk dat een groot gedeelte der stemmers uit piëteitsgevoel met alle geweld den Zoon wildea kiezen om de vacature zijns Vaders aan te vullen.

En de tweede Candidaat was de Heer W VAN EIJK, onder-Directeur der C. P. I. M., die krachtens zijn positie op een groot getal stemmen zijner onderhoorige ambtenaren kan rekenen.

De *Volkspartij* is dus haar verkiezingscampanje onder al heel ongunstige omstandighednn begonnen, die een volgende maal niet meer gelden en dus beter kans bieden.

Daar komt nog bij, dat verschillende stemgerechtigden geen biljet om te kiezen ontvangen hebben.

Het eerste wat de *Volkspartij* dus nu te doen heeft, is te zorgen dat de Kiezerslijst een volgende maal volledig worde.

Ten tweede hopen we, dat het Gouvernement de noodige wijzigingen in de Wet zal aanbrengen om meer menschen het kiesrecht te verleenen, zooals onze dappere Collega DE VOLKSKRANT heeft gevraagd, welk verzoek wij gaarne ondersteunen.

Ten derde twijfelen we niet of een ander maal zal de Groothandel en C. P. I. M. de Volkspartij ook een kansje laten om zich vertegenwoordigd te zien in de Kamer van Kooph.

Het verlangen hiertoe is alleszins billijk en verdient de steun van alle eerlijk voelende burgers.

De twee Pioniers ISMAEL IGNACIO CARDOZE en JOSE M. MARTIJN verdienen de eer zitting te nemen een volgende maal in de Kamer van Kooph.

Maar dan moet ook heel de *Cur. Volkspartij* samenspannen om haar eigen candidaat de meerderheid te verzekeren.

Niet het minste recht hebben we op steun uit de andere Partij, als de leden van eigen Partij niet samenwerken.

Ten slotte wenschen we onzen Collega *De Cur. Volkskr.* geluk met zijn gelukkig initiatief.

Het meer beperkte Kiesrecht voor de Kamer is een prachtige voorbereiding voor de uitoefening van het Algemeen Kiesrecht, dat ons Volk van het Bestuur verwacht.

Varia.

Eenigen tijd geleden hield professor Mc Keron een niet-katholiek geleerde, een belangrijke redevoering over de groote families. De professor, die een stoel bekleedt aan de universiteit van Aberdeen, Schotland, voor verloskunde, toonde zich een sterke tegenstander van de geboortebeperking. Hij verklaart in zijn rede: „The Structure and Functions of the Human Body" dat hij een bijzonder groote ondervinding heeft bij de arbeidersklasse en daar nog nooit gezien heeft dat de arme lui niet in staat waren om hun vele kinderen van het noodige te voorzien, en evenmin dat de veelvuldige geboorten zwakke of ziekelijke kinderen hadden voortgebracht.

Kwamen vele kinderen, dan vonden de ouders middelen om hun huisgenooten te voeden; deze voorziening in groote families eischt hard werken, doch hij had nooit gezien, dat dit harde werken hen geschaad had.

De moeder van één kind was veel meer te beklagen dan die van tien, haar angsten voor dat eene kind waren oneindig grooter. 't Was erg voor haar één kind te hebben en nog erger voor het kind de eenige te zijn. Het is van geen nut — zoo vervolgt de specialist — om in het licht der feiten te beweren dat vruchtbare en gewetensvolle ouders zich niet de middelen kunnen verschaffen voor het opvoeden van een groote familie; zij kunnen het en zeer goed. Vroeger toen de loonen veel lager waren dan thans en voor de opvoeding moest betaald worden, was het geen zeldzaamheid te zien dat in degelijke huisgezinenn twee of drie zoons aan de universiteit studeerden en dezen onder de beste en meest intelligente studenten konden gerekend worden.

De laatste weken wordt er eindeloos gepoliemisseerd over de moraliteit van sterilisatie, waartoe men in verschillende staten der V. S. in Duitschland en elders zelfs wettelijk kan verplicht worden.

Een van de meest markante verklaringen over dit onderwerp werd onlangs geleverd door pater Ign. Cox, S. J. in een preek gehouden te New York; zijn opmerking behoeft geen commentaar.

„Mijn moeilijkheid tegen sterilisatie „is — zegt hij — dat ze zelf insteriel is. „Ver van ongezondheid en ziekte uit „te schakelen, is zij zelf een groote „ongezondheid en ziekte. Sterilsatie „schakelt de ongezondheid en ziekte „van oorlog niet uit, welke laatste de „vruchtbare moeder is van ongezonheid en ziekte. Het schakelt geen „immoraliteit uit; en immoraliteit is de „broedplaats van ongezondheid, ziek„te en verstandelijke afwijkingen. Het „schakelt niet de sociale onrechtvaar„digheid uit noch de concentratie „van rijkdommen in de handen van „weinigen, waardoor anderen tot ar„moede vervallen, tot werkeloosheid „gedoemd worden, en in de achter„buurten terecht komen, broedplaatsen „van ziekten en misdaden. Het scha„kelt ook niet de sociale ziekten uit, „want volgens de meening van de „Britisch Central Association for men„tal welfare" brengt het de slachtoffers „der sterilisatie terug in de samenle„ving om het voorwerp te worden der „gewetenloozen en zoo de dragers van „de sociale ziekten, welke de oorzaken „zijn van de ongezondheid en de ver„standelijke afwijkingen. Het steriliseert „niet de ongezondheid van den absolu„ten staat, welke met ontkenning van de „individueele rechten en de rechten „van God werkt op de individuen, die „niet in staat zijn zich zelven te be„sturen in een gecompliceerd sociaal „organisme, en hen dan terugstuurt in „dat organisme om zich zelven te lei„den. Het schakelt niet het atheisme uit „of de ongodsdienstigheid, noch de „oorlog, onzedelijkheid en sociale on„rechtvaardigheid. Het bevorderen van „al het hier gewenschte door gezonde „en moreele medicijnen zal gezondheid „schenken, geluk en de heiligheid voor „elk volk. Met andere woorden: de „Tien Geboden zijn de meest ge„schikte voorschriften voor gezond„heid, geluk en heiligheid"

Dezer dagen ontvangt Zijn Heiligheid de Paus een verzoekschrift betreffende de heiligverklaring van den gelukzaligen Thomas Moris onthoofd voor het geloof in den Toren van London op den 6 Juli 1535; en er bestaat gegronde hoop dat het volgende jaar, het vierde eeuwfeest van zijn marteldood, met de canonisatie zal bekroond worden.

Een oranjeboon werd geplant in het nieuwe Dominicaner college van den H. Albertus in Oakland, ter eere van pastoor Petrus Augustinus Anderson, de stichter van de eerste parochie in de hoofdstad van Californië.

De boom was een twijg van een oranjeboom in het Dominicanerkooster van Venetië, welke laatste een twijg is van de boom door de H. Dominicus zelf geplant in den tuin van het Sabiaklooster te Rome.

De jaarlijksche verslagen van de St. Vincentius vereenigingen in de V.S.A. toonen groote geldsommen, die het vorig jaar aan liefdadigheid besteed zijn. In Louisville, KY., bedroeg de jaarlijksche uitdeeling $ 43.039.05; Milwaukee besteedde $ 106 648.62; Chicaho, $ 1708 698.70; Brooklijn, N. Y. $ 444 175.92. Men vergete niet, dat al dit geld onmiddellijk aan de armen is uitgedeeld. Zij die het geld uitdeelen ontvangen voor hun opofferend werk geen loon, zij doen het ter liefde Gods.

D. K.

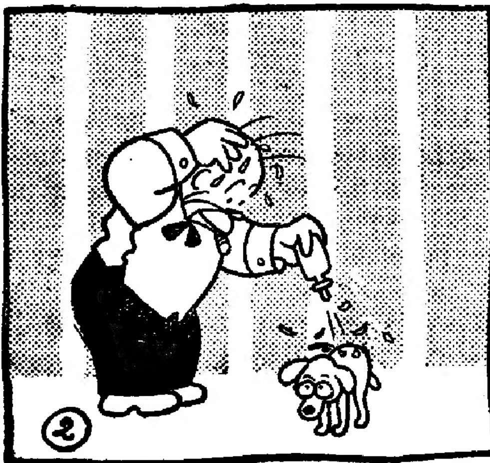
Vormreis.

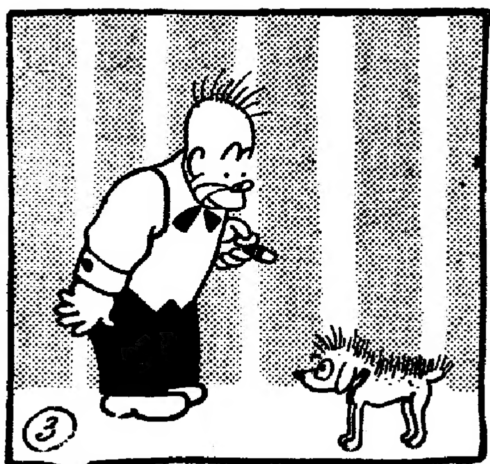
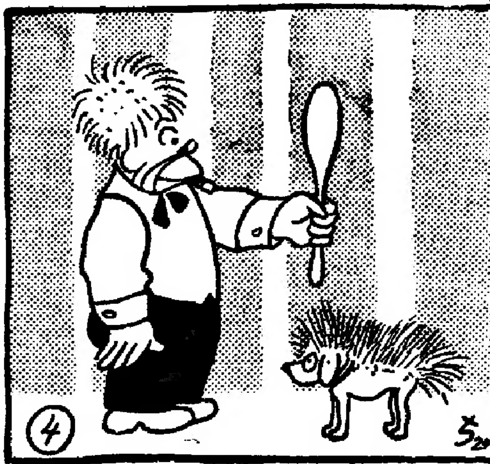
De vorige week Zaterdag heeft Mgr. Verriet het H Vormsel toegediend aan 58 kinderen op Sta Rosa en 30 op Montagne.

Vandaag, 7 Juli, heeft Mgr. een plechtige H Mis opgedragen in de kerk van Soto. waarna hij onmiddelijk het H. Vormsel aan de kinderen heeft toegediend, en heden middag zal Z.D.H het H. Vormsel toedienen in de kerk van San Willebrordo.

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 8 — 14 Juli 1934

S.S.	Aank.	van	Vertr.	naar
Falcon	8	New-York	8	Maracaibo
Tachira	8	Maracaibo	8	New-York
Presidente Gomez	8	Hamburg	8	Cartagena
Miranda	—	Curaçao	8	Maracaibo
J. Sebastian Elcano	9	Barcelona	9	Cristobal
Cuba	9	Le Havre	9	P. Limon
Waltraut Horn	9	Hamburg	—	Curaçao
Amor	11	New-York	11	Aruba, Maracaibo
El Libertador	—	Curaçao	11	Aruba
Cordillera	12	Hamburg	12	P. Barrios
Mataroa	12	New-Zealand, Cristobal	13	Southampton, Londen
El Libertador	12	Aruba	13	Aruba, Maracaibo
Medea	13	Maracaibo	13	New-York v. P. Cabello
Alemania	13	Maracaibo	13	Aruba, Maracaibo
Caracas	14	New-York	14	Maracaibo
Antiochia	14	P. Barrios	14	Hamburg
Waltraut	—	Curaçao	14	Hamb, v. Jacmel, Kingston, P. au Prince

Het nieuwe haarmiddeltje.

AANBESTEDING.

De Directeur van Openbare Werken

zal op Maandag 16 Juli 1934 om 2 uur des namiddags ten kantore te Parera in het openbaar aanbesteden:

Het maken van eene uitbreiding der groentehallen aan het Waaigat met bijkomende werken.

Bestek en teekening zijn verkrijgbaar bij den dienst der Openbare Werken in Fort Amsterdam tegen betaling van f 2.50 per stel.

De Directeur voornoemd

J. D. A. M. TEN BRINK.

Bekendmaking.

Hiermede hebben wij het genoegen bekend te maken, dat wij gedurende de afwezigheid van onzen Administrateur in Curaçao, den Heer J. MENCE, aan de Heeren J. J. VAN DAM Jr. en H. SWEERS gezamenlijk de noodige volmacht hebben verleend om onze zaken waar te nemen.

CURAÇAOSCHE HANDEL MAATSCHAPPIJ, N.V.

Curaçao, 30 Juni 1934.

Boekbespreking.

Ouders houdt uw kinderen af van den voetbalmatch.

Tegen het voetballen? Neen! Maar wel tegen het match-systeem; wel tegen de competitie. Wel tegen het voetballen *in zijn tegenwoordige verschijningsvorm!*

Worden er ook bewijzen voor gegevens? Met de vleet!

Een aantal daarvan is juist ontleend *aan de sportbladen zelf!*

Veel ouders weten al uit ondervinding, dat *het tegenwoordige voetbalsysteem* de pest is voor de jongens. Ouders die het nog niet weten, kunnen het uit deze brochuur leeren.

Heeft niet onlangs Mgr. P. Verriet op de jeugdvergadering in het Theater Brion ons meegedeeld, dat Zijne Excellentie *zeer pijnlijk getroffen was,* door het feit, dat *zestig procent* der der Roomsche voetballers hun godsdienstplichten verwaarloosde? Zegt dat niets?

„Ouders, houdt uw kinderen af van den voetbalmatch"

door J. J Doodkorte. Prijs f. 0 25.

Boekhandel St. Augustinus

St. Thomas College.

M. L.

BEKENDMAKING.

Namens de Herdenkingscommissie 1634 — 1934 Curaçao — Nederland is door den Heer HERMAN SCHOTBORGH, gewezen waarnemend Gouverneur van Curaçao, op den 29n Juni j.l. aan het Rijk der Nederlanden namens de Curaçaosche bevolking een gedenkraam aangeboden. dat geplaatst is in de hal van het Departement van Koloniën te 's Gravenhage.

Dit gedenkraam van gebrandschilderd glas werd vervaardigd in het atelier „Het Prinsenhof" door den Heer J. L. Schouten te Delft.

Het middenvak van het raam wordt ingenomen door de afbeelding van een West-Indiëvaarder; daarboven staat in Kapitale letters de naam Curaçao, onder de afbeelding de jaartallen 1634—1934. Hieronder staat in kleinere letters de opdracht namens de Curaçaosche bevolking.

Maandagavond werd van den Heer Schotborgh het volgende telegram ontvangen:

„Herdenkingscommissie Curaçao 29 dezer om elf uur gedenkraam aangeden — aanvaardt voor rijk — en verzoekt bevolking danken — Schotborg."

Zeer gaarne wordt hierbij aan dit verzoek gedaan.

Voor zijn zeer gewaardeerde tusschenkomst betuigt de Herdenkingscommissie den Heer Schotborgh niet alleen haren dank maar ook dien van de Curaçaosche bevolking.

C. V. B.

Officieel.

In verband met het overlijden van Z. K. H. Prins Hendrik zijn alle officieele wedstrijden afgelast.

Attentie.

Er is bericht ontvangen dat 't schip Magdalena verleden Dinsdag te Hamburg is aangekomen.

SPORT-RUBRIEK.

Officieele Mededeelingen van „De Curaçaosche Voetbalbond."

Wedstrijd - Uitslagen

Wilhelmina Beker HERMANDAD — HERCULES : 0—7
ASIENTO — R. C. C. : 1—1 (na het nemen van 3 strafschoppen door elk werd het 1—0 voor Asiento; zoodat R. C. C. voor dezen beker thans is uitgeschakeld)
GO AHEAD — BISMARCK : 0—2

Zilveren Bal ATLETICO — DE RUITER : 1—4
AJAX 1 — TRAPPERS 2 : 1—1 (door een misverstand werden er geen strafschoppen genomen; dit zal morgen geschieden vóór den aanvang van den wedstrijd Volharding—Trappers).

WEDSTRIJD - PROGRAMMA.

8 Juli

MUNDO NOBO
W. B. **VOLHARDING — TRAPPERS** *C.*
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Elfrink
Grensrechters: Doezië, Visser.

DE HOOP
W. B. **TRANSVAAL—BISMARCK** *E.*
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Ramos
Grensrechters: Barendsma, Dania

Z. B. **J. MAURITS 1—HERMANDAD 2** *A*
Aanvang: 3.15 precies
Scheidsrechter: Dijk

Res. 2de klasse.
ATLETI 0 2 — D. D. V. O. 2
Aanvang: 3.15 precies
Scheidsrechters: Nevel

RIO CANARIO
1ste klasse
ASIENTO—HERCULES
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Eugenio

15 Juli.

MUNDO NOBO
1ste klasse
GO AHEAD — TRAPPERS
4.30 precies
Scheidsrechter: Fräser
Grensrechters: Dania, Dijk.

DE HOOP
Z.B. **BISMARCK 2 — HERCULES 2** *A*
4 30 precies
Scheidsrechter: Doezië

2de Beslissingswedstrijd
D. D. V. O. — AJAX
3.15 precies
Scheidsrechter: De Jongh
Grensrechters: Ramos, Manuel

Z.B. **OLYMPIA 1 — VOLHARDING 2** *E*
3.15 precies
Scheidsrechter: Schouwé

SCHERPENHEUVEL
Z.B. **ASIENTO 2 — SCHERPENHEVEL 1**
4.30 precies
Scheidsrechter: Sijlbing.

22 Juli (voorloopig).

MUNDO NOBO
W.B. **HERCULES — WINNAAR C** *G*
4.30 precies

Z.B. **TRAANSVAAL 2 — R. C. C. 2**
3.15 precies

DE HOOP
Z.B. **DE RUITER — WINNAAR A.** *K*
3.15 precies

BELANGRIJK.

Attentie HH. aanvoerders en scheidsrechters.

De aandacht wordt er op gevestigd, dat bij gelijk spel in seriewedstrijden volgens het afval-systeem, de volgende bepalingen zullen gelden:

1. De scheidsrechter beslist door middel van het lot welke vereeniging de eerste strafschop neemt.
2. De scheidsrechter beslist door middel van het lot op welk doel de strafschoppen zullen worden genomen: verwisseling van doel is daarna niet meer toegestaan.
3. De vereenigingen nemen beurtelings een strafschop en wel ten minste en ten hoogste drie.
4. Elke strafschop wordt genomen door een andere speler.
5. Nadat de strafschop is genomen mogen geen andere spelers dan de doelverdediger den bal aanraken.
6. Verwisseling van keeper is niet toegestaan tenzij in geval van ongevallen.
7. Is nadat elk der vereenigingen drie strafschoppen heeft genomen den stand nog gelijk, dan beslist het lot.
8. Gedurende het nemen van strafschoppen wordt de wedstrijd geacht te zijn verlengd en zijn alle bepalingen van de reglementen van den C. V. B (en van de Spelregels) van toepassing.

Met het oog op het bovenstaande zullen „Ajax 1 en „Trappers" 2 die tegen elkaar gelijk speelde (1-1) op Zondag j. l. drie strafschoppen tegen elkaar moeten nemen, hetgeen morgen vóór den wedstrijd Volharding—Trappers op het terrein Mundo Nobo zal geschieden.

De tegenwoordigheid wordt vereischt van:
„Ajax"1— Doelverdediger en 3 spelers die aan genoemde wedstrijd deelnamen.
„Trappers"2— idem.

Aangesloten vereenigingen gelieve er goede nota van te nemen dat die vereeniging wier naam het eerst vermeld staat op het aanschrijvingskaartje *verplicht* is voor ten minste *twee* goed opgepompte ballen te zorgen (besluit Alg. Vergadering van Vrijdag, 29 Juni).

Aangesloten vereenigingen worden dringend verzocht de contributie over het tweede halfjaar ten spoedigste bij den penningmeester te komen voldoen.

Wegens gebrek aan ruimte zullen de elftallen voor de maand Juli de volgende week worden gepubliceerd.

Afschrijvingen van 25 Juni t/m 2 Juli 1934.

Werkende Leden.

„Hermandad"	G. v. Schaik, Rio	per 26/6-'34
	H. ter Beek, Waterfort	
	C. E. Gunneman „	
	W. H. Claessens, v. Eijk v. Voorthuyzenweg	

Elftal Commissie Curaçaosch XI

Het Curaçaosch elftal dat tegen het Surinaamsch elftal zal uitkomen ter gelegenheid van de feestelijkheden zal op het eind van de volgende week voorloopig worden samengesteld. Wij wilden de aandacht der diverse clubbesturen speciaal hierop vestigen, gezien de matige opkomst in de laatste oefenwedstrijden. Er zullen nog verschillende oefenwedstrijden plaats hebben vóór de officieele ontmoetingen.

Teneinde de elftal-commissie in staat te stellen de juiste keuze te doen, roepen wij de medewerking in van onze spelers en de betrokken vereenigingsbesturen. Men gelieve er zorg voor te dragen dat eveneens alle reserves die op de aanschrijving vermeld staan, aanwezig zijn. Denkt er wél om, Curaçao moet het sterkst mogelijke elftal in het veld brengen.

Vergeet voor één oogenblik uw clubbelang en wijdt alle aandacht aan het algemeen belang, n.l. het elftal dat Curacao moet vertegenwoordigen. Het Surinaamsch elftal dat tegen ons zal uitkomen ziet er als volgt uit:

Naloop

Monkou *Rijzenburg*

Brunings *Wijdenbosch* *Gomperts*

Gouvernante *Nahar* *Landkoer* *Naloop* *Goeders*

o

Reserves: Goedhart, Oostenbroek, René, Brakke, Nassy en Douglas
De groep wordt geleid door den heer J. Fricker.

Het Bestuur.

Junior - Afdeeling.

R. C. C. - HERCULES : 3 -- 0

Zondag 1 Juli vond weer onder groote belangstelling een wedstrijd plaats tusschen R.C.C. en Hercules. Ofschoon naar bewering R.C.C. de sterkste uit de Juniores is, bezorgde Hercules, haar veel hoofdbreken. In het spel van R.C.C. was een beter samenspel en intensievere training op te merken. De backs verrichtten goed werk. De rust trad in met 0—0.

Na de rust komen de R.C.C. boys meer en meer in den aanval en na 10 minuten spelen geeft R.C.C. den Hercules keeper het nakijken. Dit doelpunt had voorkomen kunnen worden daar, wegens slordigheid van den Hercules keeper de bal uit zijn handen in het doel rolde.

Het spel wordt nu met veel animo hervat en weer bezoekt R.C.C. de goal van Hercules; na eenige up en downs scoort R.C.C voor de tweede maal.

Hercules geeft den moed niet op en dikwijls komen zij voor het doel van R.C.C. Goede schutters ontbraken er echter bij Hercules.

Een paar minuten voor het eind maakt R.C.C. weer een doelpunt zoodat de stand, als de scheidrechter „Finish" blaast, 3—0, is voor R. C. C.

Met genoegen kan worden geconstateerd dat onder de Juniores veel animo bestaat voor deze wedstrijden. Hercules heeft laten zien dat zij over goede spelers beschikt zoo ook R.C.C. Verliest nooit den moed Hercules gaat door met trainen.

Aan R.C.C. een „pabien" en aan Hercules een „next time bettar luck".

Zondag 15 Juli

MUNDO NOBO
VOLHARDING — ASIENTO
Scheidsrechter: G. Rosario
Aanvang: 9.00 A.M. precies

Rooster van de knockoutwedstrijden.

17 Juni					
A.	Ajax / D.D.V.O.	2 / 0	A. Ajax / Verliezer B—C	E	F
1 Juli					
B.	R.C.C. / Hercules	3 / 0	B. R.C.C.	D	
15 Juli					
C.	Asiento / Volharding		C		

De Commissie.

INGEZONDEN.

Om den Wilhelmina Beker

zullen morgen de volgende elftallen elkaar ontmoeten op het terrein Mundo Nobo:

VOLHARDING

CLEMENT

STEKMAN MINGUEL

PIETERS DE WINDT RUPERTO

RONDIJK A DE CASTRO MEERENS HENRIQUEZ LAURENS

✻

EDG. DE CASTRO ESCOBAR M. DE CASTRO BOSCH WILSOE

LEONORA JACOB ABAD

MADURO GOEDGEDRAG

CONFESOR

TRAPPERS.

Wij lezen in de „Sportkroniek":

DE ITALIAANSCHE - SPAANSCHE SLAG BIJ FLORENCE.

Schiterend spel — Voetbal-waanzin buiten en binnen de hooge ijzeren afrastering — Het Italiaansche spel-systeem — Zamorra en Quincoces, de rotsen in de oersterke Spaansche verdediging — Zwakke leiding van scheidsrechters Baert

Dhr, A. W. Verlegh, *bestuurslid van N. A. C. en oud lid van de Technische Commissie, één der meest bekende en beste spelkenners van ons land, zond ons de volgende belangwekkende beschouwing over den eersten wedstrijd Spanje - Italië, op Donderdag 31 Mei te Florence gespeeld:*

We weten niet of er al eerder in de geschiedenis een veldslag bij Florence plaats vond. Zoo niet, dat men deze dan in de geschiedenisannalen, zij het ook als een voetbalveldslag, boekstave. Het was een grootsch, doch tevens verschrikkelijk gevecht, de moeite waard om het een en ander er van te vertellen.

Als nuchtere Hollanders trokken we het mooie Stadion van de Italiaansche kunststad aan de Arno binnen. Hoe het mogelijk is dat in een stad van ± 240.000 zielen zoo'n juweel van een sportarena, plaats biedende aan 60.000 toeschouwers, neergetooverd wordt, is een van die groote facistische daden in het land van den „Duce", welke wij wikkende en wegende Nederlanders niet kunnen begrijpen.

Italië — Spanje! Dat beteekende voor onze begrippen een uiverkocht huis. Aanvankelijk waren we dan ook een beetje bang geen of geen behoorlijke plaats machtig te kunnen worden. zoodat we in Milaan hiervoor nog maatregelen troffen, We stonden dan ook wel een beetje verbaasd, toen we op

KINDEREN.

Vertaling van DOKOTO.

5. Leeren spreken.

Hoe Elsje leerde praten.

Elsje begon een interessant spel, 't spelen met de spraakwerktuigen, een oefening, die eigenlijk reeds bij de eerste schreeuw begonnen was. Een zelfde soort klanken had 't kind al meermalen voortgebracht, in de keel of met de door de zuigbeweging gesterkte lippen. Maar nu ze negentien weken oud was, begon ze met langzaam uitademen twee geluiden te verbinden en op eentonige zinlooze manier te herhalen. Minuten lang kon ze heel behagelijk, soms met onderbrekingen, vergenoegd haar mamama, dadada, mimimi roepen: en dit doelloos roepen klonk elkeen buitengewoon aangenaam. 't Stoorde zelfs den vader niet in 't middaguurtje in zijn krantenlectuur. De moeder was blij gestemd, want in dit roepen van haar kind vond ze een bewijs dat haar lieveling 't goed maakte en tante zag in 't roepende kind meer dan 't het spelende lammetje, de beminnelijke onschuld. De dokter bemerkte er door, dat de drang tot praten zich openbaarde, het openbaren van het menschenverstand, 't begin van het verstandig praten.

„Ja, als mijn kindje maar eens praten kan" dacht de moeder, „wat een heerlijkheid die jonge ziel te beluisteren en op te voeden."

Dikwijls praatte zij op dezelfde kinderlijke manier met 't kindje mee en als Elsje dan ook zoo met kinderlijk geroep antwoordde, juichten allen om dit eerste gesprek van moeder en kind, terwijl er natuurlijk in dit alles bij 't kindje geen enkele uiting van verstand aanwezig was. Het had alleen zijn eigen geluid weergevonden. Maar de gelukkige moeder bleef er bij, dat er werking van 't verstand in 't antwoordend roepen van het kind school, en dat door gezondheid en spelen in de kleine oogjes zoo'n zonnetje straalde.

De eerste eigenlijke woorden die Elsje sprak, dat is verstandelijk uitte, waren Mama en Papa. Eerst waren 't voor Elsje leege klanken, een begrensd roepen. De moeder die zoo sterk naar 't praten van haar kindje verlangde, had deze woorden na veel en onvermoeid voorzeggen, er uit gekregen. Maar ze gaven aan het kind nog geen enkele daarmede overeenkomende voorstelling. Eerst vele weken later kregen ze voor Elsje inhoud en beteekenis, toen men steeds weer bij de woorden op vader of moeder had gewezen en naar deze gevraagd had. Eerst verstond het kind de met 't woord verbonden gebaren en eindelijk zocht 't hoofdje vader of moeder reeds, als ze de naam hoorde of riep — ze had 't woord verstaan. Het gewichtigste oogenblik in de ontwikkeling van het verstandsleven was ingetreden: Het kind had de klank onafhankelijk van gebaar of teeken, voor een ding erkend. De klank had inhoud gekregen.

Voor het verschillende namen kon zeggen, ging weer een heele tijd om. Maar dan werd men niet moede die namen te hooren. Eerst later werden de woorden papa en mama in vader en moeder veranderd.

De woordenschat groeide aan. Eerst leerde Elsje de namen der dingen uit haar omgeving. Ze kende die personen of zaken reeds en leerde de woorden: ma, tante, stoel enz.

De periode, die hier op volgde, was de vruchtbaarste: ze sprak zaak en naam, waarneming en woord door één, niet met een bedoeling, maar als in een drukke redeneering, die de leversdrang voortbracht.

Zoo zei Max eens, kijk daar zit een raaf, en wees op een zwarte vogel in het veld.

Elsje drentelde naderbij en wees haar 't dier: moeder een raaf, moeder een raaf!

Zoo klonk 't woord raaf hier voor t' eerst in 't gehoor van 't kind en dit woord kreeg inhoud.

Een andere keer hoorde Elsje dat 't donderde. 't Dondert, zei Lies, en Elsje herhaalde: 't dondert, 't dondert, alsof woord en zaak oude bekenden waren en toch waren ze nieuw voor haar.

Toen ze bijna drie jaar was, begon 't kind zelf haar kennis te vermeerderen en vroeg ijverig en onvermoeid: Wat is dat? Hoe heet dat dier? Wat doet die man? En de eene vraag volgde op de andere. Als er niemand was om haar te antwoorden werd de belangstelling bij haar vanzelf minder.

In 't begin leek elk ding voor haar op zich zelf te bestaan, ze kende geen soorten. Elk ding had een eigen naam. Zoo was voor haar 't woord Tante, van zelf Tante Maria, 't woord tuin, de tuin achter het huis.

Langzamerhand werd haar ook 't begrip van groepen en soort, door de omgang met de grootere menschen bijgebracht. Als de moeder b.v. zei, kijk 'ns wat er mooie appelen, wil je er eentje? En zoo begon Elsje te praten en noemde zwaluwen geen dieren, maar vogels, kapellen geen huizen, maar kerken. Of ze vroeg niet: Hoe heet die mensch, maar hoe heet die man, die vrouw, dat kind.

De moeder wist dikwijls de eigen naam der dingen niet of zei uit gemakzucht, als zij den naam er wel van kende: Leg dat ding maar weg; Max wist dikwijls ook de naam niet en sprak b.v. van vogels in plaats van vinken, en zoo bleven Elsje veel namen onbekend en gebruikte ze in heel haar verder leven 't woord „ding" heel dikwijls.

Bij de ontwikkeling in het spreken van het kind, kon men een verschijnsel bemerken, dat bij den groei van onze woordenrijkdom vooral, een rol speelt. 't Komt in onze taal wel voor dat een bestaand woord een nieuwe beteekenis krijgt, b.v. oog van een mensch, men spreekt ook van oog van een naald. Zoo gaf 't kind ook nieuwe inhoud aan bestaande woorden, ze deed 't zonder nadenken of overleg. Men zou kunnen spreken van een dichterlijk zien als Elsje de eerste sneeuwvlokjes, vogeltjes noemde en het gekwetter der musschen noemde ze praten.

Haar praten werd nu wezenlijk arbeid van het verstand, hoewel de fantasie er een groote rol in speelde. Maar dit praten was niet enkel werk van fantasie, zooals b.v. bij haar spel als de poppen aten en dronken, en ze een splinter een lepel en een stukje papier een boord noemde.

Haar omgeving, de tante wellicht niet uitgezonderd, wierp beide verstand- en fantasiewerk door elkaar, men vatte alles als poëzie op en de beelden waren soms zoo verrassend dat een dichter er bij in 't niet zonk

Voor Mevr. Limbach waren die kinderlijke vindingen gewoonweg verrukkelijk. Men kan begrijpen en verontschuldigen, dat ze dezelfde uitdrukkingen herhaalde en ijverig gebruikte, als ze met haar kleintje sprak, zonder dat ze erbij nadacht, dat ze hierdoor de spraakontwikkeling van het kind niet vooruit hielp.

Max was tegenover zijn zusje veel nuchterder. Hij vond Elsje een dom ding. 't Zijn geen vogels, maar sneeuwvlokjes, de vogels fluiten maar praten niet. Ootmoedig boog zich de kleine voor zijn geestelijk overwicht, voor het gezag van haar groote, sterke broertje, nam zijn woorden ter harte en gebruikte de goede uitdrukking, maar toch bleef haar, haar eigen spreekwijze lief omdat deze zich telkens weer in haar naar voren drong en de dingen iets poëtisch glanzend gat.

Dagelijks hoorde Elsje in haar omgeving, meestal bij dezen onbewust, allerlei beeldrijke gezegden. Veel daarvan ging voor 't kind verloren. Zoo noemde Lies een verversleerling eens, een mooi „plantje". Elsje zag de jongen met de groote oogen van een drie-, vierjarig kind, aan, als iets nieuws en toen ze een tijdje later naar 't mooie plantje vroeg, kon natuurlijk niemand het kind begrijpen. Toen hun eindelijk een licht opging, brak een ongewone vroolijkheid los, dat zich aan tafel en ook in de kring der bekenden voortzette. 't Kind was eerst verbluft en wilde gaan huilen, maar een kus van de moeder maakte 't rustig, zoodat ze zich gevleid voelde door die algemeene belangstelling. De arme jongen behield zijn bijnaam, maar Elsje, omdat niemand het haar uitlegde, meende deze nog heel lang de ware naam van een verversleerling.

Iets anders verliep 't proces in Elsjes verstand, als ze de eerste keer beeldspraak hoorde van een woord waarvan ze alleen de eigenlijke beteekenis kende, b.v. moeder zei dat 't heele huis ziek was, Elsje begreep maar niet dat een huis ook ziek kon zijn.

Aldus was de taal van haar omgeving aan het kind dikwijls meer hinderlijk dan voordeelig. Meer dan voor haar moederlijke invloed goed was, liet Mevr. Limbach Elsje met haar gevraag: Wat is dat? 't maar aan haar tante gaan vragen. Naast de lieve God, was daarom voor het kind, haar tante alwetend en niet haar moeder, die soms ook toch door haar moederliefde, haar kindje voortreffelijk vooruit hielp.

Wat een onderscheid echter als moeder haar zei „Kijk Elsje een hagedisje, stil dadelijk komt ie weer, wat mooi, maar wat bang . . ." of tegen een pad „bah ga weg akelig beest." De eigenlijke naam hoorde Elsje nu niet en daarbij werd haar zonder reden een gevoel van afschuw bijgebracht. Bij het eerste, voelde 't kind iets liefs en kreeg ze lust, om dat beestje eens goed in zich op te nemen.

De eerste woorden van Elsje, afgezien van de opgedrongen, telkens weer voorgezegde Papa en Mama, waren wenschen, alleenstaande woorden, waarmee ze iets verlangde. Als ze riep Mè nè, bedoelde ze: ik wil melk. Daarna maakte ze groote vooruitgang, als ze de woorden achter elkaar begon te plaatsen b.v. hond bijten, de hond bijt. En later dit veranderde in De hond had gebijt. Sinds dien was de vooruitgang verrassend snel, maar van zich zelf sprak ze nog heel lang als van een andere persoon en zei

den dag van den wedstrijd in een doodeenvoudig bureau zonder slag of stoot een overdekte tribuneplaats op de eerste rij machtig werden. Voor zoo iets moet men in ons landje eens komen!

Het speelveld was precies het tegenovergestelde van dat te Milaan. Ginds een harde, oneffen vlakte; hier een prachtig gelijke, veerende grasmat. Bij den aanvang bleken er een 40.000 toeschouwers aanwezig, hoofdzakelijk Italianen. Spaansche supporters waren er hoegenaamd niet en de overige buitenlanders kwamen om te genieten van een hoogstaande partij voetbal of misschien ook wel om zich te verlustigen (?) in eventueele evenementen welke de strijd tusschen deze bloedige volkeren zou bieden.

De Spaansche ploeg werd bij haar entrée, hartelijk toegejuicht. Zamorra, de Spaansche aanvoerder, schreed naar het punt van den aftrap, zijn ploegmaten plaatsten zich verspreid op den cirkel met het gezicht naar de toeschouwers gekeerd en brachten vervolgens den fascistischen groet. Hernieuwd toenemend aplaus. Zoo'n theatraal gedoe mogen de Italianen wel.

Bij de opkomst der Italianen brak het eerste delirium van voetbalwaanzin los. Het bleek echter nog maar een voorproefje te zijn! En toen kon het spel beginnen.

Wat we daarna meemaakten, is met geen pen te beschrijven. Als volslagen outsider waren we van plan den wedstrijd met nuchteren blik te bekijken en te bestudeeren. Helaas er is bitter weinig van terecht gekomen. Tegen wil en dank werden we meegesleept in deze kokende en ziedende atmosfeer van niet te ketenen voetbalhartstochten, zoodat we — en wij niet alleen — na afloop met een zwaar hoofd stadswaarts keerden. Nuchtere Hollanders staan soms paf van de geestdrift, welke in het Amsterdamsche Stadion, bij een België—Holland wedstrijd losbreekt. Geloof ons, het is bij wat we hier meemaakten, volslagen kinderspel. Met woeste gebaren, rollende oogen, hysterische kreten moedigden de Italianen hun favorieten aan. Hooren en zien verging. Het was doorloopend een deinende massa. Er waren momenten, dat we onze vingers in de ooren stopten om dat oorkaan-geloei uit te sluiten, om onze aandacht van wat er in het veld gebeurde niet te laten afleiden. Kwam een Italiaansche voorwaarts in het bezit van den bal, dan schreeuwde men zijn naam zoo lang dat er geen geluid meer uit de keel kwam. Orsi! Orsi! Orsi! Meazza! Meazza! Meazza! Een Italiaansch heer vlak in onze buurt zegende uit dankbaarheid op christelijke wijze den Spaanschen voorwaarts die een mooie kans om hals bracht! Nog eens, je reinste voetbalwaanzin!

Zoo was het buiten de lijnen. En daarbinnen wisselde men prachtig voetbal af met het gemeenste spel, dat we ooit zagen.

De eerste schermutselingen.

Het eerste treffen was een toetsen van elkanders krachten. Verder was opmerkelijk het verschil in lichaamsbouw tusschen beide ploegen. De Italianen prachtig gebouwde athleten, lenig en soepel. De Spanjaarden daarentegen geleken zoo uit de klei getrokken, zonder eenige elegance, maar physiek sterk uitgerust. Het frappeerde ons hoe voorzichtig de spelers te werk gingen. Men vreesde blijkbaar niet zoozeer elkanders capaciteiten, dan wel het ruwe lijfwerk doorspekt met zichtbare en onzichtbare trucs. Alleen wanneer men zeker van zichzelf was, tastten speciaal de Italiaansche voorwaartsen door, in andere gevallen liet men liever den bal aan den tegenstander. Dit was vermoedelijk oorzaak, dat het plaatsen van den bal in het begin opmerkelijk onzuiver gebeurde. Dit spelletje zou echter niet lang meer duren. Toen de Spanjaarden indirect uit een vrijen schop de leiding namen — het schot leek ons geenszins onhoudbaar — lieten de Italianen alle voorzichtigheid varen.

De strijdkreet: Italia! Italia! Italia! donderde van de tribunes. Het publiek zweepte de spelers tot het uiterste op; het eischte daden! Elke aanval, elk individueel staaltje, werd stormachtig toegejuicht. Daarnaast was het weegeklaag het hoongeschal niet van de lucht. En in deze kokende atmosfeer ontwikkelde de Italianen een prachtig spel, waarvoor we groote bewondering zouden hebben gehad, wanneer zij de tallooze infaam gemeene trucs achterwege hadden gelaten. Zoo was het blijkbaar een uitgezochte methode om na het hoog opspringen naar een bal bij het neerdalen den tegenstander zoogenaamd onbewust met de beenen te bewerken. Het tempo werd geweldig opgevoerd en aan weerszijden was er te genieten van schitterend kopwerk en snel, onvervaard ingrijpen.

Engelsch spel naar conservatieven trant

Het Italiaansche spel lag als een open boek voor ons. Het wekte soms den schijn of het elftal in de W-formatie speelde, maar dat was niet zoo. Neen, dit was het zuivere Engelsche spel naar conservatieven trant, d.w.z. geen W-formatie, geen achterblijven van den spil als verdedigingsbolwerk. We hadden half en half een tik-tak-spel verwacht, maar het bleek juist het tegenovergestelde. Short- en long-passing wisselden zich regelmatig af; kort spel in 't middenspel met plotseling openen naar de vleugels. De binnenspelers deden hier het paardenwerk door de ballen op te halen, den aanval in te leiden en te trachten toch weer tijdig op hun plaats te zijn. Achter de voorhoede sloot de middenlinie weer direct aan en de achterspelers stonden meermalen op de middenlijn. En met alle respect voor de specifiek uitgevonden systemen, hoe nuttig zij soms ook zijn, moeten we toch zeggen, dat dit harmonica systeem wel de meeste bekoring voor den toeschouwer biedt.

Bij de Italianen blonk boven alles uit de rechthalf Pizzioli. Daarnaast bleek de Argentijn Monti, die in 1928 in Amsterdam reeds een pootige boy was en nu tot een vierkante pooteling was uitgedijd, een buitengewoon waardevolle kracht. Orsi was eveneens uitstekend, maar beter nog was de rechtsbuiten Guaita.

Tegenover dit geweldige Italiaansche offensief stonden de Spanjaarden vrijwel machteloos. Dat zij niet bezweken, danken zij aan hun geweldig sterke verdediging met Zamorra en de links-back Quincoces als rotsen in de branding. De Spaansche reus en aanvoerder, die in 1920 op de Antwerpsche Olympiade reeds een ster was, stond daar als een ijsblok in die kokende zee. Oerkalm en zeker ging hij te werk. Dat moet men niet gering schatten. Want de eene Italiaansche aanval na den andere rolde aan, voortdurend beukte de Italiaansche voorhoede op deze schijnbaar onneembare vesting. Er waren perioden, waarin vrijwel de geheele Spaansche ploeg, op een drietal voorwaartsen na, in het strafschopgebied was samengetrokken. En als men weet, dat het blijkbaar specifief Italiaansch is, dat alle vijf voorwaartsen bij elke gelegenheid zoo snel mogelijk naar het doel van den tegenstander optrekken, loerende op kansen welke zich uit de ontstane scrimmages voordoen, dan kan men zich een klein idee vormen wat zich voor het Spaansche doel afspeelde.

In een van die momenten werd de gelijkmaker geboren: Zamorra werd letterlijk vastgehouden en hoe hij rukte en trok, hij kwam niet los en op hetzelfde oogenblik schoot de linksbinnen Ferrari den bal langs hem heen. Het woeste tooneel, dat zich daarna afspeelde, spotte met elk sportief begrip. Terwijl de Italiaansche toeschouwers brulden en loeiden en de spelers elkander omhelsden sprongen de Spanjaarden op scheidsrechter Baert af. Zij rukten hem bijna zijn jasje van het lijf. De Belg ontworstelde zich aan de fanatieke bende en won het advies van den grensrechter in. Hoe verdiend het doelpunt ook was, dit was voor elk objectief toeschouwer schreeuwend onrechtvaardig, maar het bleef goal!

De lastige taak van den scheidsrechter.

We zullen Baert niet hard vallen. Hij kwam het veld in, al spelende met zijn fluitje en een zelfbewuste houding of hij dit varkentje wel eens zou wasschen. Dat het boven zijn krachten ging, is geen schande, want er is misschien een enkeling geboren die deze heetbloedige knapen binnen de perken van het geoorloofde te houden. Het wekte den schijn of zijn beslissingen Italiaansch getint waren. Zoo keurde gij o.a. na rust een schitterend doelpunt van den Spaanschen rechtsbuiten af wegens buitenspel, terwijl het geval konden we heel duidelijk waarnemen, er geen vuiltje aan de lucht was. Van den anderen kant liet hij doorspelen, toen het heele Stadion s hreeuwde om een strafschop bij een aangeschoten bal tegen de hand van een der Spaansche achterspelers. Het feit, dat de Italianen op zijn leiding stonden, vermoedelijk wetende, dat hij gemakkelijk onder den invloed van de publieke sfeer kwam, had voor hem aanleiding moeten zijn te bedanken voor de eer deze uitermate zware ontmoeting te leiden.

Wat de Italianen na dit doelpunt ook nog geprobeerd hebben, hoeveel sterker en beter zij in het veld ook waren, Zamorra en Quincoces bleven onwrikbaar. Legio corners vielen hun ten deel, maar de Spaansche reus met zijn groote vuisten en de goed koppende achterspelers werkten alle ballen het veld in. Intusschen bleef het er hard toegaan. Bij een harden voorzet greep Zamorra eens al knielende den bal klemvast. Op hetzelfde oogenblik incasseerde hij van den toestormenden Italiaansehen voorwaarts een stomp tegen het hoofd, maar het eenige resultaat was, dat Zamorra's pet in het net vloog. De Spanjaard bleef oerkalm. Zijn wraak zou niet minder zoet zijn, want meermalen troffen zijn vuisten niet alleen den bal, maar ook zijn al te fanatieke tegenstanders.

Phenomenaal was het spel van den links-achter Quincoces. Met een schitterende kijk op bal en spel, greep hij telkens resoluut in. Hij was vrijwel onpasseerbaar en trapte in alle mogelijke standen.

De slachtoffers vallen.

Tegen de rust vielen de eerste slachtoffers. De Italiaansche middenvoor Schiavio werd van het veld gedragen en bij het verlaten van het speelterrein kregen de Spanjaarden een geweldig fluitconcert achterna gezonden.

Na rust zette de kamp zich in toenemende hevigheid voort. Beide ploegen werkten als paarden, met de Italianen doorloopend in den aanval, de Spanjaarden onvermurwbaar in hun verdediging en loerend om de kansen te doen keeren. Dat het spel ten slotte in kwaliteit moest verminderen kon niet uitblijven. Om den haverklap, soms terecht, soms uit comedie, lag er een speler tegen de vlakte. En hierbij beging scheidsrechter Baert de onvergeeflijke fout om telkens te stoppen, in plaats van den betrokken speler buiten de lijnen te laten brengen en door te spelen.

Tegen het einde bleek de kracht van de Spaansche ploeg. Tot dan hadden zij vrijwel doorloopend moeten bukken tegen hun snelle en goed spelende tegenstanders, doch hun pshysiek sterkere constitutie gaf hun nog een kans den wedstrijd uit het vuur te sleepen. Maar ook de Italiaansche verdediging liet niet met zich spotten.

Na een korte rust kwam het kwartier verlenging. Weer waren de Italianen in den aanval en weer kwamen de Spanjaarden tegen het einde opzetten. Aan beide kanten waren spelers, die totaal op waren. Daardoor werd ploegverband allengs minder en alle individueele pogingen waren niet in staat een beslissing te forceeren. In de laatste minuten speelden zich nog sensationeele momenten af. De Spaansche rechtsbinnen schoot eerst een bal geweldig hard tegen den binnenkant van den paal; geen minuut later gebeurde iets dergelijks aan de andere zijde. In de allerlaatste minuten kregen de Italianen nog twee prachtige kansen. Een hard schot van enkele meters ranselde Zamorra terug en toen Schiavio nog eens een opgelegde kans uit vermoeidheid slap naast schoot, dreigden de Italiaansche legioenen van emotie te bezwijken. Wat er zich afgespeeld zou hebben, wanneer ten slotte de Italianen in deze laatsten minuten de winnende goal gescoord hadden, was niet te beschrijven geweest.

Wapenstilstand!

Bij het fluitsignaal brachten beide ploegen tot afscheid den fascisten groet. Zamorra en Combi reikten elkaar de hand, waarmede de wapenstilstand voor 24 uur gesloten werd. Den tweeden veldslag hebben we niet meer meegemaakt, maar het schijnt, dat deze nog een graadje erger is geweest. Na drie uur en een kwartier voetballen klasseerden de Italianen zich tenslotte met een benauwde 1—0 overwinning voor de demifinale. Dat zij na slechts één rust-dag weer in staat waren het sterke Oostenrijk te kloppen, daar nemen we afgezien van alles, onzen hoed af.

Onze eind-indruk is, dat onze nationale ploeg tegen de beide tegenstanderd in deze asmofeer geen schijn van kans zou gehad hebben. Daarvoor was hun spel niet alleen te sterk, maar zouden onze spelers tegen het geraffineerde gedoe ook niet zijn opgewassen. Het is wel diep te betreuren dat zulke prachtige voetballers als deze Italianen en Spanjaarden ongetwijfeld zijn, zich door hun Zuidelijke hartstochten laten meesleepen. Dat is wel de grootste blamage, welke op dit wereld-tournooi rust, en die de rechtgeaard sportman verafschuwt.

A. W. VERLEGH.

Elsje is braaf, Elsje heeft gegeten. Toen ze vier jaar was, scheen Elsje 't praten meester te zijn en de grooteren stonden soms verbaasd toen 't kind b.v. zei „o wat een groote kerstboom, is dit de boom van Goliath."

Hoewel Mevr. Limbach veel bij haar eerste kind had kunnen leeren, beschouwde ze Elsje toch als een wonderkind en al wat het deed of sprak werd niet alleen in de kring der bekenden bepraat, maar ook waar 't kind zelf bij was werd er zooveel ophef van de kleine gemaakt, dat Elsje een groote bewondering voor zich zelf kreeg. „Ja zei ze tegen Lies, dat hebik toen gezegd, is dat de boom van reus Goliath- dat heb ik gezegd."

Men wende geheel er aan, dat Elsje goed praten kon, de goede zinbouw, de melodieuse uitspraak enz. werden alleen nog bewonderd door familie die op bezoek kwam of door een of anderen kindervriend.

Elsje's spraakontwikkeling volgde geen der huisgenooten met meer belangstelling dan haar tante, niemand had er een fijner gehoor voor en meer verstand van. In haar neiging tot les geven en in haar groote liefde, hielp ze met raad en daad. Wilde men dit alles samenvatten, dan zou men voor jonge moeders aldus kunnen neerschrijven:

Niets is billijker dan de vreugde van een moeder over het spraakvermogen van haar kind. Dit spreken geeft haar de beste kijk in het gemoedsleven van haar kleine, leert haar de teere fout-jes van het kinderhart. Het openbaart haar 't duidelijkst, voorstellingen, gedachten en strevingen van zijn geest. De taal maakt mogelijk een onmiddelijke wisseling van gevoelens en een direct verkeer met de kinderziel.

Hoe arm zou 't kind blijven als 't niet spreken kon! Door de spraak echter krijgt 't direct cultuurgoederen, die eeuwen noodig gehad hebben om tot rijpheid te komen en door haar ziet de moeder bij voorbaat reeds haar kind opgenomen in het gezelschapsleven der menscheid.

Reeds 't inhoudlooze roepen van haar lieveling maakt de moeder gelukkig. Maar ze moet er wel aan denken: als middelpunt der familie, als geroepen opvoedster van haar kind, is de moeder voor de spraakontwikkeling tuinierster en zon tegelijk. Zij strooit 't eerste zaad uit. Door haar is een woord in de wereld gekomen dat door 't heele leven heen klinkt- de naam Moedertaal.

Volgens de ervaring leert 't kind spreken door anderen na te doen. En ook als 't zelf woorden vormt, bv. slijpman inplaats van scharensliep, dan zijn de deelen van zoo'n eigengemaakt woord toch weer woorden, die 't van anderen hoorde, als 't ouder wordt, schrapt 't vanzelf die kinderwoorden uit zijn woordenschat. De taal van het kind, is dus afhankelijk van zijn naaste omgeving in alles: Zooals de ouden zongen zoo piepen de jongen. Vooral de taal, die de moeder spreekt, is zijn voorbeeld en dit toon zich tot de in fijnste schakeeringen van klank-en woordvorming. En zoo vind de moeder in de taal van haar kind juist de fouten terug, die ze zelf maakt. Daarom moet ze in de omgang met haar kind goed opletten wat ze zegt en hoe ze spreekt. 't Klinkt zeker aandoenlijk als 't kind in zijn onschuld bv. zegt „Al opgeeet (alles opgegeten), en niemand zal 't de moeder kwalijk nemen, als ze zich gedrongen voelt dat kindertaaltje na te praten, maar denk niet dat men aldus tot het kindergemoed afdaalt. Neen, zijn eigen taaltje is hem in de mond van zijn moeder iets vreemds. Van zijn eigen kindertaal komt het gemakkelijk tot wat het wezen moet, van de moederlijke kindertaal geraakt het in verwarring en wordt het later door zijn speelgenooten bespot. Neen beter is het, 't kind de goede uitspraak te leeren en waar 't fouten maakt, die te verbeteren. Ook zijn er families, waar men voortdurend verkleinwoorden gebruikt. Men denkt meer 't gevoel van het kind te naderen, als men zegt, dat men het kindje een handje geeft, het neusje afveegd, de oogjes dicht doet. Ik zal zijn manteltje aandoen en zijn hoedje opzetten en dan gaat moedertje met het kindje in het tuintje. Neen, bij 't leeren praten van haar kind moet 't de voornaamste zorg van de moeder zijn, het kind de zuivere taal te leeren en 't een verstandelijke vorming te geven, waarin de gebruikte woorden een ware, diepe, krachtige inhoud hebben. Vooral ook trachte de moeder in haar gesprekken tegelijk de ziel van het kind te vormen. Is b.v. eenmaal het verlangen naar het Kerstfeest opgewekt en wacht 't kind op de komst van het Kerstkindje; dan zegt de moeder: „Ik merk dat je verlangt- je mag gerust verlangen- 't Kindje komt, we hebben goede hoop." Of als de kleine treurig is om een ongeval dat een ander kind trof; dan zegt de moeder: „Ik zie dat je medelijden hebt en dat is goed, ik heb ook medelijden met 't arme kindje, ik wilde dat ik 't kon helpen." De woorden „verlangen, hoop, medelijden", hebben nu voor 't Kind zonder gezochte uitleg, inhoud gekregen en tegelijk heeft haar taal goed gedaan aan de ziel van haar kind. Zoo ook in het beantwoorden der vragen van de kleine. Wat is zorg? vroeg de kleine, toen ze hoorde dat de waschvrouw van haar zorg verlost was. De moeder antwoordde. „De arme vrouw had geen geld om de huur van haar huisje te betalen. Ze was in groote zorg. Maar ziet daar bracht de brievenbesteller een brief met geld van haar zoon: Africa. Nu kon ze haar huur betalen, is zonder zorg en blij." 't Woord „zorg" heeft inhoud gekregen en 't kind deelt de blijdschap. En aldus geeft een goede moeder met haar taal aan de kleine een stuk van zichzelf mee in de later jaren staat achter de moedertaal 't beeld der moeder zooals ze vol liefde leerend en opvoedend, met haar kind omging.

DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS-VEREENIGING.

AFDEELING WILLEMSTAD CURAÇAO.

GROEP I.

GROEP-NIEUWS

van

Maandag 9 tot en met Zondag 15 Juli 1934.

Uit de leiderskamer:

Positief is nu besloten het groote kamp van tien dagen te houden op ons eigen eiland en zullen wij 30 Padvinders en welpen uit ARUBA te gast krijgen. Het kampement zal op JAN THIEL gehouden worden en de kosten zullen per persoon Fl 7.50 bedragen, SPAAR NU ALREEDS....

Vertrokken naar Holland op 12 Juli *NJOMI CAUCHANCHU*, voor studie redenen.

Wij wenschen onze broer een goed verkennersspoor en zullen hem niet vergeten.

Aangenomen als Nieuweling WILLY TAYLOR, geplaatst in patr. ARENDEN.

Geïnstalleerd tot verkenners de Welpen: ANTOON VAN HESTEREN, patr. WOLVEN, WIM van LEEWEN, patr. ARENDEN.

Jaarster ontvangen FRITS KUP en OSCAR BEAUJON.

Insigne ZWEMMER behaald door Nestgids PIET van LEEUWEN.

TROEPAVOND op Vrijdag, 13 Juli. (Zooals jullie weet, ONS GELUKSGETAL).

Verschillende troepspelen en training voor 't JAARFEEST.

Verhaal van den Hopman, get. "OP DE TOREN."

TROEPBIJEENKOMST.

Zondag 15 Juli om half drie verzamelen bij het clubhuis, brood en veldflesch medenemen (als je de laatste hebt).

Wij brengen een bezoek aan PATRICK en doen daar een paar goede verkenners spelen en 's avonds een groot kampvuur bij de baai (je weet wel).

PATROUILLE AVONDEN.

Op 10 en 11 Juli voor de respectievelijke patrouille's.

Laten de patr. leiders voor goed verzorgde programma's zorgen en maak zelf van jullie eigen avonden.... goede trainings avonden.

Oude tijd verzamelen.

HORDE VAN GROEP I.

Wij...dob...dob...dob...roef.

Dinsdag 10 Juli: Om 16,30 uur verzamelen op ons groepterrein. Spelen en nestwerk onder de gidsen.

Groote seinwedstrijd... kastiebal en verhaal.

Zaterdag 14 Juli:

Om 14 uur present bij „DE GROENE WIGWAM". Repetitie der touwknoopen en groote spoorzoekoefening. Verhaal: „HENK SVEURS IN 1970." Zwemmen.

Goede Jacht en vergeet de goede daad niet.

De Oude Wolf.

AKEELA BEAUJON.

DE MOEDERDAG.

Reeds weken van te voren was het plan besproken in de troep. Men zou op 1 Juli een feestmaaltijd DE MOEDERS aanbieden van zelf bespaard of verdiend geld en 't moest een diner zijn, dat klonk als een klok.

Zoo langzaam aan kwamen dan ook de guldens binnen, totdat Zaterdag, 30 Juni de laatste zijn gulden, zelf verdiend door 't verkoopen van patia's afdroeg, om ook morgen zijn Moeder eens heerlijk te goed te doen.

Ook werd Zaterdag de groote conferentie gehouden en uitgemaakt, waar 't diner wel alzoo uit zou bestaan. 't Werd voor de leider een echte moeilijkheid, zijn jongens bleken echte lekkerbekken te zijn, die liefst acht gangen zouden willen klaarmaken en die geloofden, dat de geldbron onuitputtelijk was, totdat de leider het hen voorrekende. Eindelijk was dan de stormachtige conferentie afgeloopen. 't Had anderhalf uur geduurd, maar nu was dan toch het geld onder de inkoopers verdeeld.

't Is Zondagmiddag 1 Juli. Als ik om 1 uur op het groepterrein arriveer vind ik alreeds een groot deel der jongens present, ofschoon de bijeenkomst pas over een uur zal beginnen. Hoe kan 't ook anders, als je voor je Moeder moet gaan koken.

Eerst vindt echter de installatie van Bagheera tot Akeela plaats en roepen de jonge wolven de nieuwe oude wolf het „Wij doen ons best" toe.

Twee welpen gaan over naar de padvinderstroep en gaan nu de groote kring rond, terwijl zij hun welpenbroertjes een hand ter afscheid geven. Dan worden zij door Akeela naar de verkennersleider gebracht, welke hen, met alle verkenners in hoefijzerformatie op gesteld, reeds wacht. Door 't afleggen der belofte worden zij geïnstalleerd en door de patrouille-leiders in hunne patrouille's opgenomen.

De welpen gaan nu de jimboe in en de troep... schilt aardappelen. Allen in een groote kring, vooral zorgen dat de schillen dun zijn en de aardappelen goed geput worden. (Mijn Moeder is goed al vies uitgevallen, zie je, die houdt van zindelijkheid) Japa heeft tot zijn groote vreugde een mes, waarmee hij dun MOET schillen, of hij wil of niet.

Dan volgt de indeeling. De chefkoks met hunne helpers.

Voor de aardappelen, voor 't vleesch.. ..de salade... doperwten en worteltjes en die van de pudding.

Spoedig is al leven en bedrijvigheid. Bert loopt met een rood gezicht rond de pan en bespiedt met argusblikken die hem en zijne helpers toevertrouwde aardappelen. Gelukkig heeft hij 't zout niet vergeten. Gerard, de chefkok der salade loopt met de azijnflesch en de slaolie rond en geeft opdracht de tomaten te snijden. De geheele patrouille Arenden laat de boter sissend in de pannen en maakt het gehakte vleesch tot smakelijke balletjes. John keurt zorgvuldig de door hem en zijne Vossen klaargemaakte puddingen... daarna worden deze met bekwame spoed naar de ijskast door gebracht, om koud te worden.

Ondertusschen loopt de vaandrig voor den buitendienst als opperkok rond en geeft gewichtige aanwijzingen. Vaan Wim zorgt dat de tafels en meubileering in zijn geheel een fleurig aanzien krijgen.

Daar komen de Moeders en worden door hunne zoons ontvangen, welke hen rondleiden en van eene goede plaats voorzien.

Er is veel belangstelling en animo en spoedig kan het diner een aanvang nemen. Een en twintig Moeders zitten rondom de keurig gedekte tafels en laten zich het opgediende goed smaken. De hofmeester overziet alles met een heerscherblik en de bedienden loopen rond en bedienen HUN MOEDERS. Het wèl bereidde diner werd zéér geprezen ('t was ook werkelijk lekker) en de gezichten der jongens glanzen van genoegen. Wim doet op het bord ZIJNER Moeder nog een extra portie (hij vindt dat ze er nog van moet groeien) en Gerard geeft de Moeder die jarig is, nog een paar extraschepjes, want een mensch is maar eenmaal in 't jaar jarig.

Geestdriftig juichen de jongens als de Moeders eenstemmig het diner hebben goedgekeurd en lekker gevonden. Vele moeders dringen op spoedige herhaling aan en stellen meer vertrouwen nu in de kookkunst van hun zoontje.

Na 't diner laten de verkenners hunne moeders de patrouillekamers zien en dan is 't eigenlijk daar, dat het groote feestje zijn einde nadert.

Dat einde vindt plaats achter 't clubhuis, waar de jongens als ware wolven het overschot van 't groot diner naar binnen werken en de overgebleven puding met opmerkelijke snelheid weten te verorberen.

Een uur later is alles opgeruimd en zal zoonlief thuis door Moeder weder zijn maagje gevuld hebben gekregen.

Alleen de herrinnering blijft en... de liefde van de Moeder tot haar kind en.... omgekeerd.

Willemstad, 2 Juli 1934.

M.

RADIONIEUWS.

K.
K.R.O.
O.

PHOHI - UITZENDING

op Zondag, 8 Juli.

Van 15.00 — 16.00 uur A. T.

Op golflengte 16.88 M.

1. Pausmarsch
2. Medische causerie
3. Piet Hein Rhapsodie — P. van Anrooy — door het K.R.O. Orkest o. l. v. Marinus van 't Woud
4. De Werel in Vogelvlucht — door Paul de Waart
5. Van en voor de Missiepost
5. Espana Rhapsodie — E. Chabrier — door het K.R.O. Orkest o. l. v. Marinus van 't Woud.

Bekendmaking.

De N. V. De Spaar- en Beleenbank van Curaçao zal **Donderdag, den 2e Augustus 1934** ten haren kantore aanvangen met de openbare verkooping van de gedurende **het jaar 1932** bij haar beleende voorwerpen **(No. A 1883 tot en met No. B. 4305,)** waarop de interesten niet zijn voldaan.

Zoolang er zaken te verkoopen zijn zal er **elken Donderdag (eventueele feestdagen uitgezonderd)**, telkens te **9 uur des voormiddags** een aanvang nemend, verkooping worden gehouden.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop van hunne panden te voorkomen door alsnog de verschuldigde interesten aan te zuiveren.

Willemstad, den 18 Juni 1934

3